വിദ്യാസംഗ്രഹം.

THE COTTAYAM COLLEGE
QUARTERLY MAGAZINE.

൫ാം ലക്കം.	മിഥുനം. ൧൦൪൦.	൧ാം പുസ്തകം.
No. V.	JULY. 1865.	Vol. I

THE HEAVENS

When David, king of Israel, looked out on the stars, he was so impressed with the magnitude and glories of creation, that addressing God he exclaimed, "When I consider the heavens, the work of thy fingers, the moon and the stars, which thou hast ordained; what is man that thou art mindful of him? and the son of man that thou visitest him?" Men can build houses, and palaces, and cities; but God built the heavens. Let us too look out among the stars, and learn a little of what modern science can teach us of their nature.

The first thing, no doubt, that would strike an observer of the stars, would be the fact, that whilst nearly all the stars retain their places in the heavens without any perceptible change in their relative positions, a few of them have a proper motion of their own, three of them describing in time the whole circle of the heavens; those were therefore early named wandering stars, or ***Planets.*** It is not a little remarkable that so far back as B C 580 a Greek philosopher, Pythagoras, taught what is true of the solar system, namely, that the earth is one of the planets, and that all revolve round the sun as a centre. This doctrine however was for a long time laid aside, and in A. D. 140 Ptolemy of Egypt taught that the sun, moon, planets and stars all revolved round the earth. This is

called the '*Ptolemaic system*,' and was taught in a book written by Ptolemy, and called the *Almagest*. This theory however did not convince all astronomers, and in 1473 Nicholas Copernicus was born in a village in Prussia to enlighten the world by his talents. He wrote a treatise on the motions of the heavenly bodies, in which he shewed that the sun was the centre round which the earth and the other planets revolved. This is what is therefore called the '*Copernican system*.' After him however one Tycho Brahé, a Swede, taught that the sun revolved round the earth, but that the planets revolved round the sun. This singular theory, called the '*Tychonic system*,' did not obtain many admirers; and at last in 1571 KEPLER, of Wirtemberg in Germany, published to the world his three laws, which are at the very foundation of Astronomy, namely,

1st. That all planets move in ellipses, having the sun in one of the foci:

2nd. That a line joining the planet and the sun sweeps over equal areas in equal times: and

3rd. That the squares of the periodic times are proportional to the cubes of the mean distances from the sun.

Well, but our readers may begin to be alarmed at the difficulty of understanding these laws, and so we must pass on to more simple statements, only first observing that the publication of Kepler's three laws was the commencement of all real knowledge of the motions of the heavenly bodies, and that when NEWTON in 1665 discovered the *law of gravitation*, which is the power that regulates the motions of all moving bodies, Astronomy was a complete science.

Now the absolute calculations of Astronomy are for the most part of the most difficult nature: our short paper then evidently cannot enter into the merits of these. But some of the *results* of such calculations we may readily explain to the comprehension of the simplest. So far we have kept our readers without looking at the sky at all, in giving a short preliminary sketch of the growth of Astronomical knowledge. Let us now look up then and around at the glorious 'firmament.' There in the South is the brilliant 'Cross' in the very midst of the sparkling 'Milky-way'; almost opposite in the North is the 'Great Bear,' now sloping towards the West; there high up in the Eastern sky is that vivid star 'Arcturus,' of which we read in the book of Job, the oldest book probably in the world, when the Almighty spoke to Job out of the whirl-wind and said, "Canst thou guide Arcturus with his sons? Knowest thou the ordinances of heaven?" Much lower in the East is a star brighter still, but shining with a more steady and less vivid glow; it does not scintillate as the other stars towards the horizon do; that is

'Jupiter,' the largest of all the planets that form a part of our solar system. With a telescope of very ordinary power you may see his four moons, and that he has got several dark marks about his equator, which are called his belts. Then again there is 'Spica,' south of Arcturus, the chief star of the constellation called 'Virgo.'; and close by the planet 'Saturn' And soon to set in the West are 'Castor and Pollux,' the former of which, if you had a powerful telescope, you would perceive to consist of two stars too close together to be separated by the naked eye. There are many of these *'double stars,'* as they are called, in the heavens, and about which we will talk afterwards.

And now, what are all those stars some of which are so bright, and some so small that thay can scarcely be distinguished? They are no doubt all suns, situated at various distances from us: or, to put the same idea in another light, our sun is a star. Then why does he appear so much larger, so bright, and so fiery? Because he is so much nearer to us. We can measure our distance from the sun; it is about 95,000,000 of miles from us; but the fixed stars are so far off that we cannot measure their distances; we know however that the *nearest* fixed star *cannot be less* than twenty billions of miles from us, that is more than twenty thousand times further from us than the sun is. Our sun then is a star, and the stars no doubt are suns at immense distances from us and from each other.

Look again at Jupiter. A large telescope will cause Jupiter to look as large as the moon does to the naked eye: but the largest telescope ever made will not magnify the size, or disc as it is called, of any of the fixed stars. This at once shows that Jupiter is nearer to us. In fact Jupiter is an opaque body revolving round the sun, and shining, as the moon does, by reflected light, while the stars shine, as the sun does, by their own light. We must learn then to distinguish between the fixed stars and the planets. The planets, of which our earth is one, can be measured, and even weighed, and their distances from the sun can be most accurately calculated.

The planets Mercury, Venus, Mars, Jupiter, and Saturn have been known, and their motions observed, from the remotest ages. Mercury is never seen more than 29°, and Venus never more than 47° from the sun. Hence they are both seen as either morning or evening stars. After arriving at their greatest apparent distances from the sun in the sky, they gradually approach him again, and are lost to sight in his blaze, unless indeed it happens that they pass exactly between the sun and the earth, when they are again discernible as small, ***round, well-defined black spots*** passing across the sun's disc. Hence both Venus and Mercury are nearer to

the sun than the earth is. When examined through telescopes these two planets are seen to have *phases*, like the moon; indeed they never appear round, like the full moon, but always of a crescent shape, or gibbous. The other planets, Mars, Jupiter, Saturn, Uranus and Neptune, are all further from the sun than the earth;and when their discs are magnified by telescopes, they never appear crescent-shaped, like Mercury and Venus, but always round. The most distant of the planets, Uranus and Neptune, appear so small from their distance, that they cannot be observed without powerful telescopes.

Mercury is much less than the earth, having a diameter of only 3140 miles, while the Earth's diameter is 7926 miles. Venus is very little less than the earth, her diameter being 7800 miles. Mars is smaller still, having a diameter of 4000 miles. The four other planets are much larger, Jupiter's diameter being 87,000 miles, Saturn's 79,160, Uranus's 34,500, and Neptune's 41,500. While the earth revolves round the sun once in a year, Mercury requires only 87 days, Jupiter on the contrary requires nearly 12 years for his revolution, Saturn nearly 30, and Neptune nearly 200 years.

In order to obtain some idea of the *relative* sizes and distances from each other of the sun and his attendant planets, go out into any wide extended plain. In the middle of this place a globe *two feet* in diameter, and suppose this to represent the sun; then take a *mustard seed* and carry it 82 feet away from the globe, it would then represent the size, and distance from the sun, of Mercury: a *pea* placed on a circle round the centre globe, of 142 feet radius, will represent Venus in her orbit; the Earth would be like *another pea* on a circle whose radius is 215 feet: Mars would be represented by a *rather large mustard seed* carried round the globe at a distance from it of 327 feet: the Asteroids, a number of small planets between Mars and Jupiter, which can never be discerned by the naked eye, would be represented by *small grains of sand* in orbits from 500 to 600 feet away from the central globe; Jupiter world be a moderately sized *orange* nearly a quarter of a mile from the globe; Saturn a *smaller orange* nearly half a mile away; Uranus a *nellika* more than three quarters of a mile off; and Neptune a *lime* at the distance of one mile and a quarter from the globe. Lastly to gain some idea of the relative distances from the sun of the fixed stars, upon the same scale, the nearest fixed star would be represented by a globe probably about the same size as the one used to represent the sun, at a distance of *at least* 800 or 1000 miles from it. We see then how immensely larger the sun is than the planets, and at what immense distances they roll round him in their orbits. The Earth is 95 millions of miles from the sun, and Neptune 30

times that distance. And yet we see that the distances of the planets from the sun are as nothing when compared with the distance from him of the nearest fixed stars. It is this immense superiority in size of the sun over the planets, that enables him to keep them all about him by the attraction of gravitation. Since also the sun is at such an immense distance from any of the fixed stars, although some of them may be as large or even much larger than he is, their powers of attraction cannot disturb, if indeed they can at all influence, the stability of our solar system.

The moon, which appears so large, does so by reason of its greater nearness to the earth than any other of the heavenly bodies. The distance of the moon from the earth is only 30 times the earth's diameter, whereas the distance of the sun is 400 times greater, The diameter of the moon is 2153 miles, or only about $\frac{1}{4}$ of the earth's diameter, while the diameter of the sun is 882,000 miles, and yet they both look nearly the same size to us. It may help us to realise better the enormous size of the sun, if we remember that, since the moon is about 240,000 miles from the earth, if the sun were hollow, and the earth were put inside, in the sun's centre, there would be room enough for the moon to revolve round the earth, at her proper distance from her, inside too, with 240,000 miles to spare all round. We see that the diameter of the sun is, in fact, nearly twice the diameter of the *moon's orbit.*

And are all those twinkling stars really suns like our own? Undoubtedly they are; and many of them probably immensely larger than our sun. Nor can there be any reasonable doubt that many of them at least are surrounded by planets. We have in fact, ocular evidence that two of the most brilliant, and therefore probably the nearest, of the stars, have bodies revolving round them. One of those stars is Sirius, or the *Dog-star*; the other is Procyon in *Canis Minor*. Each of the planets revolves round its primary in about 30 years.

But one of the most remarkable discoveries of the telescope is, that not a few of the stars, which appear to the naked eye as only one point of light, are in fact composed of two stars near together, which revolve about each other, or, more correctly speaking, they revolve about their common centre of gravity. The well-known star Castor, as before mentioned, is one of these; the two stars which form Castor, and which can only be separated by very powerful telescopes, revolve around each other once in 334 years. Another of these double stars is found in the constellation of Leo; the component stars of this require no less than 1200 years to complete one revolution. Many of these companion stars,—or shall we not call them distant suns?—are seen to emit different-coloured light,

one of them being crimson and the other green, or one yellow and the other blue. What a field for the imagination! If there are inhabited worlds revolving round these suns, they must often have a *tricoloured* day; for instance, a crimson dawn, a white noon, and a green evening, or *vice versa*; or at another part of their year, instead of alternate light and darkness, they must have the green sun rising on one horizon, as the crimson one sets on the other.

Now let us take one farewell glance at the heavens. Look at the brightness of the Milky-Way. What causes so much light? It is the presence of innumerable distant stars, which the naked eye cannot define. But when the huge telescopes of modern times are turned to examine this brightness, thousands upon thousands of stars are made evident, some of them so distant that it has been calculated that the light from them has occupied upwards of 2000 years in travelling from them to us; and when we remember that light travels at the rate of 192,000 miles in a second of time, and that it only requires 8 minutes and 13 seconds to travel from the sun to the earth, we may form *some* idea of the distance of stars that can be made *visible*. And what is there beyond all these?

And now a natural question is no doubt arising in the minds of our readers, by *what means* do Astronomers measure the sizes and distances of the heavenly bodies? They tell us the sun is 95 millions of miles away, and that he measures 882,000 miles through, but how can they prove it? To be able to work out these problems, a man must be thoroughly acquainted with *mathematics*, especially *Algebra*, *Trigonometry*, *Conic Sections*, and the laws which regulate *motion*, or the science of *Dynamics*. Still, though few of our readers may be well versed in these subjects, we hope to be able at some future time to explain at least some of the *fundamental principles* of Astronomy, in such a way that even those but slightly acquainted with mathematics may understand.

അത്യുത്തരപ്രദേശങ്ങൾ.

വടക്കെ അമെറിക്കയുടെ വടക്കെവശത്തുകൂടെ ചുററി ബെറിങ്ങ്സ്ഇടുക്കിങ്കൽകൂടി പാസിഫിക്കസമുദ്രത്തിൽ വരുവാൻ ഒക്കുമൊ എന്നറിയുന്നതിന്നായിട്ടു കുറെവൎഷം മുൻപെ സെർ ജോൻ ഫ്രാങ്ക്ലിൻ എന്നപേരായ ഒരു ഇംഗ്ലീഷുകപ്പിത്താൻ ബാഫിൻസ് ഉൾക്കടൽ കടന്നു ഗ്രീൻലാണ്ടിന്റെ തീരത്തുകൂടെ കപ്പൽ ഓടിച്ചാൽ ചീനത്തെക്കും

ഇന്ത്യയിലേക്കു പോകുന്നതിന്നു വടക്കപടിഞ്ഞാറായി ഒരു വഴിയുണ്ടാകുമൊ എന്നു നോക്കി പുറപ്പെട്ടാറെ സെർജോൻ ഫ്രാങ്ക്ലിനും അവന്റെ കൂട്ടുകാരും ഇതുവരെ തിരിച്ചുവന്നിട്ടില്ല. അവനെ തേടി യുറോപ്പിൽനിന്നും അമെറിക്കയിൽനിന്നും അനേകം കപ്പലുകൾ പോകയും ചെയ്തു. ഫബ്രുഉവൽ ഡാക്തർ കെയിൻ എന്നുപേരായ ഒരു അമെറിക്കക്കാരൻസായ്പ സെർ ജോൻ ഫ്രാങ്ക്ലിനെയും അവന്റെ കപ്പൽക്കാരെയും കുറിച്ചു വല്ലതെങ്കിലും ഒരു തുൻപുണ്ടാകുമൊയെന്നു തിരക്കുവാനായിട്ടു വടക്കെ അമെറിക്കയിൽ ഐക്യനാടുകളിലുള്ള ന്യൂയോക്കിൽനിന്നു കപ്പൽകേറിപ്പോയി. അവന്റെ സാദ്ധ്യം തണുപ്പും ഉറെച്ചവെള്ളവും കൊണ്ടുള്ള വൈഷമ്യംകൂടാതെ ബാഫിസ്സഉൾക്കടലിങ്കൽനിന്നു എത്രയും വടക്കോട്ടു പോകാമെന്നുവെച്ചാൽ അത്രടംവരെ പോകെണമെന്നായിരുന്നു. എന്നാൽ വടക്കോട്ടു ചെല്ലുന്തോറും തണുപ്പു കൂടുമെന്നും വളരെ അടി കനത്തിൽ കടലിലേവെള്ളം ഉറെച്ചു നില്ക്കുമെന്നും വായനക്കാർ അറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെല്ലൊ. ഐസ്സ്ബർഗ്സ എന്നു പറയുന്ന വലിയ ഉറെച്ച ജലക്കട്ടകൾ നൂറും ഇരുനൂറും അടി ഉയരത്തിൽ അത്രയും വീതിയിൽ ചെറിയ പർവ്വതങ്ങൾ എന്നപോലെ ചിലപ്പോൾ കടലിൽ പൊങ്ങിക്കിടക്കുന്നതു കണ്ടിട്ടുണ്ടു. ചിലെടത്തു ഒരു ഉറെച്ചവെള്ളം ഉടെഞ്ഞു ഖണ്ഡം ഖണ്ഡമായി കിടപ്പുണ്ടു. ആകയാൽ ഒരു ഉറെച്ച വെള്ളക്കട്ടകളുടെ ഇടയിൽകൂടെ കപ്പൽ ഓടിച്ചുപോകുന്നതിന്നു തടച്ചെങ്ങാടത്തിനിടയിൽകൂടെ വള്ളം കൊണ്ടുപോകുന്നതുപോലെയുള്ള പ്രയാസം ഉണ്ടു. ഹമ്മോക്കു എന്നു പേർപറയപ്പെടുന്നതുപോലെ വലിയ ഉറെച്ചജലക്കട്ടകൾ കൊടുങ്കാററിന്റെ ശക്തികൊണ്ടു ഒന്നിന്മേൽ ഒന്നു കേറി കുന്നുപോലെ കൂടിയും പലപ്പോഴും കണ്ടിട്ടുണ്ടു.

൧൮൫൩ വടക്കെ കടലുകളിൽ ഡാക്തർ കെയിൻ ഫരഹരൻ ഭാരമുള്ള കപ്പലിനെയും ൧൭ കൂട്ടുകാരെയുംകൊണ്ടു കഴിയുന്നെടത്തോളം വടക്കോട്ടു പോകുവാൻ യത്നംചെയ്തു. കർക്കടകമാസത്തിൽ അവർ ഗ്രീൻലാണ്ടിന്റെ തീരത്തിന്നും ബാഫിൻസ്സ ഉൾക്കടലിന്നും വടക്കു എത്തി. അപ്പോൾ അവിടെ വടക്കെ ഉഷ്ണകാലത്തിന്റെ മദ്ധ്യവും സൂൎയ്യൻ രാവും പകലും ചക്രവാളത്തിന്നു മുകളിലും ആയിരുന്നു.

ഡാക്തർകെയിൻ തന്റെ ദിനവൎത്തമാനത്തിൽ പറയുന്നതെന്തെന്നാൽ-ഞങ്ങൾ ചിങ്ങമാസം ൧൫-ാം മഹാവലിയ കാഴ്ചകണ്ടു. പാതിരാസൂൎയ്യൻ ഒരു വലിയ ഉറെച്ചജലക്കുന്നിന്റെ വടക്കുവശത്തു ഉദിച്ചപ്പോൾ അതിന്റെ ഉപരിഭാഗങ്ങളിൽ പലവൎണ്ണമുള്ള തീജ്വാല പോലെ ഒരു ശോഭയുണ്ടായി. അതിനാൽ ഞങ്ങൾക്കു ചുററുമുണ്ടായിരുന്ന ഉറെച്ച ജലം എല്ലാം മാണിക്യം പവിഴം മുതലായ രത്നങ്ങൾ പതിച്ചതുപോലെയും പൊന്നുരുക്കിചാടിയതുപോലെയും ആയിതീൎന്നു.

ആദിത്യൻ നട്ടുച്ചെക്കെന്നപോലെ നട്ടപ്പാതിരായ്ക്കും ആകാശങ്ങളിൽ നില്ക്കുന്നതിനെ ദക്ഷിണപ്രദേശവാസികൾ ആദ്യം കാണുമ്പോൾ അതു അവൎക്കു എത്ര അതിശയമായിരിക്കും. ഈ സമയത്തു ഡാക്തർകെയിൻ പരിണാഹദൂരത്തിൽ ൭൯-ാം ഇലിയിങ്കൽ, അതായത വടക്കേ മുനയിൽനിന്നു ൧൨ ഇലികൾ അകലെയായിരുന്നു. ഉഷ്ണം മൂൎദ്ധിക്കുമ്പോൾ സൂൎയ്യൻ വളരെനാളത്തേക്കു പാതിരായിക്കു വടക്കേ ചക്രവാളത്തിന്നു മുകളിലും നട്ടുച്ചെക്കു പാതിരായിക്കു നില്ക്കുന്നതിനെക്കാൾ ൧൨ ഇലികൾ മേല്പോട്ടു കേറി തെക്കേ ചക്രവാളത്തിന്നു മുകളിലും നില്ക്കും.

കടശിയിൽ ഡാക്തർ കെയിൻ തന്റെ ചെറിയ കപ്പലോടുകൂടെ ഉറെച്ചവെള്ളംകൊണ്ടു അപ്പുറത്തോട്ടു തിരെ കടന്നുകൂടായെന്നുള്ള ഒരു സ്ഥലത്തു വടക്കോട്ടു ൭൯ ഇലികൾവരെ ആയതു മുനെക്കു ൧൧ ഇലികൾ അല്ലെങ്കിൽ ൭൯ാം മൈത്സ അടുത്തുള്ള ഒരു സ്ഥലത്തു എത്തി ശീതകാലവും വളരെനാളേക്കു സൂൎയ്യൻ കാണപ്പെടാത്ത ദീൎഘരാത്രിയും വരാറായി. അപ്പോൾ കപ്പലിനകത്തു ചുററും നിരെച്ചു മച്ചുമിട്ടു ഒരു മുറി തീരെണമെന്നും വൎഷകാലം മഴവന്നും അതിൽ താമസിച്ചുംകൊണ്ടു പിറെറ ഉഷ്ണകാലത്തിൽ അവർ കൊണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ടായിരുന്നതായി പട്ടികളെക്കൊണ്ടു വലിപ്പിക്കുന്ന തെന്നൽവണ്ടിപ്പുറത്തു കേറി കുറേക്കൂടെ വടക്കോട്ടു പോയി രാജ്യം ശോധനകഴിക്കെണമെന്നും ഡാക്തർ കെയിൻ നിശ്ചയിച്ചു എന്തെന്നാൽ ആ ഭാഗങ്ങളിൽ സഞ്ചാരംചെയ്യുന്നവർ എല്ലാവരും ആറൊ എട്ടൊ പട്ടിയെ ഒരു ചെറിയ തെന്നൽവണ്ടിക്കു കെട്ടി അതിൽ ഒന്നരണ്ടുപേർ മാത്രം കേറിയിരുന്നു പോക പതിവായിരുന്നു. വൎഷകാലത്തെക

റിച്ചു ഡാക്തർ കെയിൻ പറെഞ്ഞിരിക്കുന്ന വൎത്തമാനം ബഹു രസംതന്നേ. അതായതു തുലാമാസത്തിന്റെ ആദി കഴിഞ്ഞു പാതിയോടുകൂടെ സൂൎയ്യോദയം നിന്നു. പിന്നെ കുറേനാളത്തേക്കു കുറേകൂടെ ശോഭകൂടീട്ടു ഉച്ചെക്കു ഒരു മങ്ങൽപ്രകാശം ഉണ്ടായി. ആ പ്രകാശം പാതിരായിക്കും അല്പം ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്തെന്നാൽ തെക്കു സൂൎയ്യൻ ഉദിക്കാതെയായതിന്റെ ശേഷം അതു കുറേ നാളത്തേക്കു ചക്രവാളത്തോടു നന്നായടുത്തു വരികയുണ്ടു. അതുകൊണ്ടു കുറേനാളത്തേക്കു നട്ടുച്ചെക്കു സൂൎയ്യോദയത്തിനു അല്പം മുൻപേയുള്ള പ്രകാശംപോലെയുണ്ടായിരുന്നു. ഉച്ചെക്കുണ്ടായിരുന്ന ൟ ശോഭ ക്രമത്തിനു കുറെഞ്ഞു കുറെഞ്ഞു രാപകൽ മിക്കവാറും ഒരുപോലെ അന്ധകാരമായി തീൎന്നു. ഇതിനെക്കുറിച്ചു ഡാക്തർ കെയിൻ പറെയുന്നതാവിതു, ഇരുൾ കട്ടിപിടിച്ചുവന്നു. അതിന്റെ വൎദ്ധനവു ഗ്രഹിക്കെണമെങ്കിൽ അന്ധകാരദിവസത്തെ അതിനു കുറേനാൾ മുൻപുള്ള ഒരു ദിവസത്തോടു ശരിയിട്ടു നോക്കിയെങ്കിൽ മാത്രമേ അറിയൂ. എന്നിട്ടും ഞങ്ങൾ ഉച്ചെക്കു വെളിച്ചംകൂടാതെ തെൎമ്മോമീറ്റർ നോക്കി തിട്ടം വരുത്തി. ജലകുന്നിലേ കറുത്തകട്ടകൾ എല്ലാം അവയിന്മേൽ വീണ ഹിമത്തിന്റെ മിന്നലോടുകൂടെ ഏകദേശം ൧മണിക്കൂറു സമയത്തേക്കു നല്ലവണ്ണം കാണായിരുന്നു. ലാന്തർവിളക്കു എല്ലാപ്പോഴും മേൽതട്ടെലും മററു വിളക്കുകൾ താഴെയും ഒരിക്കലും കെട്ടുതാതെ സൂക്ഷിച്ചുവന്നു. ചെറിയ നക്ഷത്രങ്ങൾ ഉച്ചെക്കു ശോഭിച്ചു. പിന്നെയും ആയാൾ പറയുന്നു, മുൻപേ ഉച്ചെക്കു ഞങ്ങൾക്കുണ്ടായിരുന്ന ഉദയാസ്തമന ശോഭ തീരെ ഇല്ലെന്നായി. ഞങ്ങൾക്കു അക്ഷരങ്ങൾ എന്നല്ല കടലാസാകട്ടെ കയ്യേൽ നോക്കിയാൽ വിരലാകട്ടെ കാണ്മാൻ വഹിയാതായി. നട്ടുച്ചയും നട്ടപ്പാതിരായും ഒരുപോലെ തന്നേ. അങ്ങിനെയിരിക്കുമ്പോൾ വല്ലപ്പോഴും ജലകുന്നിൻഛായ കാണ്മാൻ തക്കവണ്ണം ഒരു മങ്ങൽപ്രകാശം വരുന്നതല്ലാതെ ഞങ്ങളുടെ ൟ ശീതലോകത്തിൽ ഒരു സൂൎയ്യൻ ഉണ്ടെന്നു പറെവാൻ മറെറാന്നുമില്ല.

കുംഭമാസം ൮-നു തണുപ്പു ബഹു കട്ടിയായിരുന്നു. തെൎമ്മോമീറ്റർ എന്ന ശീതോഷ്ണങ്ങളെ അളക്കുന്ന സൂത്രത്തിലെ രസം ശൂന്യത്തിന്നു ൭൫ ഇലികൾക്കു താഴെനിന്നു.

അതു തിരുവിതാംകോട്ടു അധിക തണുപ്പുള്ള ദിവസത്തേ
ക്കാൾ ൫൫ം ഇലികൾ അധികത്വം ഉണ്ടായിരുന്നു.

ഡാക്തർ കെയിൻ പറയുന്നതാവിതു, ൧൦൦ വളരെനാ
ളത്തെ അന്ധകാരംകൊണ്ടു നന്നാ വ്യസനമുണ്ടായി.
കൊണ്ടുപോയിരുന്ന പട്ടികളും എല്ലാം ദീനംപിടിച്ചു ച
ത്തു. അതിന്റെ പ്രത്യേകകാരണം അവൻ പറയുന്ന
തു വെളിച്ചം കാണാഞ്ഞിട്ട എന്നാകുന്നു.

വളരെനാളത്തേക്കുള്ള ൧൦൦ അന്ധകാരത്തിൽ സൎവ്വ
ജ്ഞനായ സൃഷ്ടികൎത്താവു ഒരു ഉപകരമായ ആശ്വാ
സം ചട്ടംകെട്ടീട്ടുണ്ടു. സൂൎയ്യൻ ചക്രവാളത്തിനു അടി
യിൽ നില്ക്കുമ്പോൾ ചന്ദ്രൻ അതിനു മുകളിൽ നില്ക്കും.
ആകയാൽ പൂൎണ്ണചന്ദ്രന്റെ സമയത്തു അവിടെ രാത്രി
യിൽ വളരെ സമയത്തേക്കു നിലാവുവെട്ടമുണ്ടു. ഇങ്ങന
ത്ത ഒരു രാത്രിയെക്കുറിച്ചു ഡാക്തർ കെയിൻ ബഹു വി
ശേഷമായി വൎണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നതാവിതു.

ചന്ദ്രൻ വടക്കേ ചായ്വിൽ ഏകദേശം ൨൫ ഇലികളിൽ
വന്നു. അതു ഒരു മഹത്വമുള്ള സാധനം തന്നേ. ആകാ
ശത്തിനു ചുററും അതിന്റെ വക്രഗതിയുടെ താഴത്തെ
ഭാഗത്തിങ്കൽ വന്നിട്ടും ചക്രവാളത്തിന്നു ൫൪ ഇലിക്കുമു
കളിൽ നില്ക്കുന്നു. ശോഭെക്കു ഏററക്കുറച്ചിൽ കൂടാതെ
അതു എട്ടുദിവസത്തേക്കു ചുററിസഞ്ചരിക്കുന്നു.

ഒടുക്കം ൧൦൦ ദീൎഘരാത്രി അവസാനിച്ചു. കുംഭമാസം
൨൫൬-യിലേ വൎത്തമാനം ആയാൾ പറയുന്നതു, ഞ
ങ്ങൾക്കു സൂൎയ്യൻ ഉദിച്ചു, കുറേനാളത്തേക്കു അതു ഉൾ
ക്കടലിലേ മുനമ്പുകൾക്കു ഇടയിലുള്ള ഉറെച്ചവെള്ളത്തെ
ശോഭിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അന്നു ഉച്ചയോടുകൂടെ വെ
യിൽകൊള്ളുവാനായിട്ട ബഹു സന്തോഷത്തോടു ഞാൻ
എന്റെ കൂട്ടരിൽ ആദ്യം പുറപ്പെട്ടു. ഇതു ഞങ്ങൾ ബന്ധ
നത്തിൽ അകപ്പെട്ടതിൽപിന്നെ ഇനിക്കുണ്ടായ ഒരു ദീ
ൎഘനടപ്പും വഴക്കലുള്ള കരേററവുമായിരുന്നു. വിക്കവും
ക്ഷീണവുംകൊണ്ടു കാസശ്വാസം വന്നു. ഞാൻ ഒരി
ക്കൽകൂടെ സൂൎയ്യനെ കണ്ടപ്പോൾ പുറത്തോട്ടു ഉന്തിനി
ല്ക്കുന്ന ഒരു പാറപ്പുറത്തു കേറി വെയിൽകൊണ്ടു. അതു
സുഗന്ധവെള്ളത്തിൽ കുളിച്ചതുപോലെയായിരുന്നു. കും
ഭമാസം ഒടുക്കം കപ്പലേൽ വെയിൽ ഉമിച്ചു. മീനമാസ
ത്തിൽ അസ്തമനംകൂടാതെ സൂൎയ്യനെ എപ്പോഴും കണ്ടുവ
ന്നു. ഞങ്ങളുടെ സന്തോഷത്തിനു അതു ആവശ്യവുമാ
യിരുന്നു.

മീനമാസത്തിൽ സൂൎയ്യൻെറ പ്രകാശം ഉണ്ടായി എന്നുവരികിലും തണുപ്പു ബഹുകട്ടിയായിരുന്നു. എത്രമെൽ കട്ടിയായിരുന്നു എന്നു താഴെ പറയുന്ന സംഗതികൾ കൊണ്ടു അറിയാമെല്ലൊ. മീനമാസത്തിൻെറ അവസാനത്തിങ്കൽ ഡാക്തർ കെയിൻ ഇടവമാസത്തിൽ ദേശശോധന കഴിപ്പാൻ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്ന സമയത്തേക്കു അവിടവിടെ ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ കൊണ്ടുചെന്നു ചട്ടപ്പെടുത്തുവാനായിട്ടു അവയും കൊടുത്തു ചിലരെ വടക്കോട്ടു അയച്ചു. എന്തെന്നാൽ അവർ തെന്നൽവണ്ടിയിലൊ കാൽനടെക്കൊ പോകുമ്പോൾകൂടെ അത്ര അധികം ഒന്നും കൊണ്ടുപോകുന്നതു അസാദ്ധ്യമായിരുന്നു. ൧൦ം അയക്കപ്പെട്ടവരിൽ മിക്കപെരും കട്ടിയായ തണുപ്പുപിടിച്ചു ചാകാറായി. അവർ പോയതിൻെറ ഒൻപതാംപക്കം മൂന്നുപേർ തിരിച്ചുവന്നു തങ്ങളുടെ കൂട്ടുകാർ തണുപ്പുപിടിച്ചു മരവിച്ചു അനങ്ങുവാൻ വഹിയാതെയായിപ്പോയി എന്നു പറെഞ്ഞു. അവരുടെ വൎത്തമാനം ഡാക്തർ കെയിൻ തൻെറ ദിനവൎത്തമാനത്തിൽ പറെഞ്ഞിരിക്കുന്നതു മഹാ ഭയങ്കരമായിട്ടാകുന്നു. അപ്പോൾ തന്നേ അവരെ അന്വേഷിച്ചു പുറപ്പെടുന്നതു ആവശ്യമായിരുന്നു. ഉടനടി ഞങ്ങൾ ഒരു തെന്നൽവണ്ടി തയ്യാറാക്കി കുറേ ഭക്ഷണസാധനങ്ങളും അതിൽ കരേററി. ഞങ്ങൾ ഉടുത്തിരുന്ന ഉടുപ്പുകൾ മാത്രമെ കൂടെ എടുത്തുള്ളൂ. അപ്പോൾ തെൎമോമീററിലെ രസം നീരുറെക്കുന്ന സ്ഥാനത്തിന്നു ൭൮ ഇലികൾ താഴെ നില്ക്കുന്നു. ഞങ്ങളുടെ കൂട്ടുകാർ ൪൦ം മൈലിന്നപ്പുറം പോയിട്ടില്ലെന്നു ഞങ്ങൾക്കു തിട്ടമുണ്ടായിരുന്നു. യാത്രപുറപ്പെട്ടു ൨൧ മണിക്കൂറു അന്വേഷണം കഴിച്ചപ്പോൾ ൧൦ം അവശതന്മാരായ ഞങ്ങളുടെ കൂട്ടരുടെ കൂടാരംകണ്ടു. തണുപ്പും ക്ഷീണവും ഞങ്ങളെ നന്നാ ഉപദ്രവിച്ചു. രണ്ടുപേൎക്കു വിറയലും ശ്വാസംമുട്ടലും വന്നു. ഞാൻ തന്നെയും രണ്ടുതവണ മഞ്ഞത്തു തളൎന്നു വീണുപോയി. അവരിൽ നാലുപേർ ചാകാതെയുണ്ടായിരുന്നതുകൂട്ടി ഞങ്ങൾ ൧൫പേർ ഉണ്ടായിരുന്നു. അപ്പോൾ നോക്കിയാറേ തെൎമോമീററർ മുൻപറെഞ്ഞ സ്ഥാനത്തിന്നു ൭൫ ഇലികൾ താഴെനില്ക്കുന്നു. ഞങ്ങൾക്കു പാൎക്കുന്നതിന്നെന്നു പറെവാൻ എട്ടുപേൎക്കു ഞെങ്ങിഞെരുങ്ങി പാൎക്കാകുന്ന ഒരു കൂടാരംമാത്രമേയുള്ളൂ. ആകയാൽ ഏതാനുംപേർ ഉറങ്ങിയപ്പോൾ മരവി

ച്ചുപോകാതെയിരിപ്പാനായിട്ടു ഏതാനുംപേർ പുറത്തിറങ്ങി നടക്കേണ്ടിവന്നു. ഞങ്ങൾക്കു അധികനേരം അവിടെ താമസിച്ചുകൂടാഞ്ഞു. ഓരോരുത്തൻ ൧൨ മണിക്കൂറനേരത്തെ ഉറക്കം കഴിച്ചുംവെച്ചു തിരിച്ചു നടക്കയും ചെയ്തു.

ഞങ്ങൾ കൂടാരവും കണ്ടു കിട്ടിയ ആളുകളുടെ ക്ഷേമത്തിന്നായിട്ടു കുറേ മാർദ്ദവരോമവും ഏറ മണിക്കൂറ സമയത്തേക്കു വേണ്ടിയ തീൻ സാധനങ്ങളുമല്ലാതെ അവിടെനിന്നു പിന്നെയൊന്നുമെടുത്തില്ല. നന്നാലു കൂട്ടിതൈച്ച രണ്ടു കടമാൻ തോൽസഞ്ചി ഒരു മാതിരി ചാക്കിന്റെ മാതൃകയിൽ നടുവേ മടക്കി അതിന്റെ രണ്ടുവിളുമ്പുകൾക്കും മാർദ്ദവ രോമം വെച്ചു അടിയിൽ കൂട്ടിതൈച്ചു മുകളിൽതുറപ്പായിട്ടുണ്ടാക്കി അതു തെന്നൽവണ്ടിയിൽ വെച്ചു കൂടാരവും നല്ലവണ്ണം ചുരുട്ടി അതിനു മീതെ വെച്ചു. ദീനക്കാരുടെ ഉടൽ അശേഷം തോൽകൊണ്ടു സൂക്ഷ്മത്തോടെ തുന്നിക്കെട്ടി തോല്പാക്കുകളുടെ പുറത്തു ചാരി ഇരുത്തി മററു തോലുകളും കമ്പിളികളും അവരുടെ മേലെ ഇട്ടു ശ്വാസംകഴിപ്പാനും വേണ്ടും അവരുടെ വായിക്കു ചൊവ്വിന ദ്വാരമുണ്ടാക്കി മറെറല്ലാടവും കൂട്ടിതൈച്ചുകളഞ്ഞു.

ഞങ്ങളുടെ യാത്ര ആദ്യം ആറുമണിക്കൂറനേരത്തേക്കു ബഹുരസമായിരുന്നു. ഞങ്ങൾ വലിച്ചുംപൊക്കിയും ഒരു മൈൽകൊണ്ടു ഒരു മണിക്കൂറുവീതം പോന്നു. ഞങ്ങൾ തീരെ ക്ഷീണിക്കുന്നതിനു മുൻപേ ഫ്ലൌസ (flocs) എന്നു പറയുന്ന ഒപ്പനിരപ്പുള്ള ഒരു പുതിയ ജലക്കട്ടയിക്കൽ എത്തി. വണ്ടി അതിന്മേൽ ചെന്നു മുട്ടി. ഹാൻസ് എന്നാൾ വണ്ടിയുടെ പുറകേ അതുപോകുന്നതിലെ കൂടെ നടന്നു. ഏകദേശം പാതി വഴിക്കു ഞങ്ങൾ തലെ ദിവസ കൂടാരമടിച്ചേടത്താകാറായി എന്നു ഇനിക്കു നല്ല നിശ്ചയമുണ്ടായി. എന്നാൽ ഞങ്ങൾക്കു ആ സ്ഥലത്തു എത്തുവാൻ അവിടെനിന്നു ഒൻപതു മൈത്സുണ്ടായിരുന്നു. അപ്പോൾ ഞങ്ങൾക്കെല്ലാവക്കും ഭയങ്കരമായ ക്ഷീണം തോന്നി.

ഞങ്ങളോടു കൂടെയുണ്ടായിരുന്ന രണ്ടു പൊണ്ണന്മാരായ ബൊൻസൊലും ഒമാറ്റും എന്റെ അടുക്കൽ വന്നു അവക്കു ഉറങ്ങുവാൻ അനുവാദം കൊടുക്കേണമെന്നു പറെഞ്ഞു. അവക്കു തണുപ്പും കാററും പിടിച്ചിട്ടല്ല അസാ

ൻം ഉറങ്ങണമെന്ന മാത്രം സിദ്ധാന്തം. അങ്ങനെ പറെഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ഹാൻസ് എന്നാൾ മിക്കവാറും മരവിപ്പാറായപ്രകാരം കണ്ടു. തോമ്മാസും നീണ്ടു നിവിൎന്നു കണ്ണുമടെച്ചു ഉരിയാടുവാൻ വഹിയാതെ കിടന്നു. ഒടുക്കം ജോൻ ബ്ലെയിക്കു എന്നാളും ആ മഞ്ഞത്തു തന്നേ വീണുകളെഞ്ഞു എന്തു ചെയ്തിട്ടും എഴുന്നേല്ക്കയില്ല. തണു പിടിച്ചു എന്നു ഇവരിൽ ആരും പറെയുന്നുമില്ല. എന്നാൽ ഞാൻ വഴക്കു പറെകയും തല്ലുകയും ഓടുകയും തക്കിക്കയും പുഛിക്കയും പരിഹസിക്കയും ചെയ്തു ഒന്നും വേണ്ടിയില്ലാഞ്ഞു. ആ താമസം അപ്പോൾ അവിടെ വേണ്ടായെന്നു വെപ്പാൻ പാടില്ലാഞ്ഞിട്ടു തന്നേയായിരുന്നു.

കൂടാരത്തെ ബഹുപ്രയാസത്തോടത്രേ ഞങ്ങൾ അവിടെ അടിച്ചതു. തീ ഉരെച്ചെടുപ്പാൻ പോലും ഞങ്ങളുടെ കൈകൾക്കു ശക്തിയില്ലാതെ പോയി, ഇത്രയും ചെയ്തതു തന്നെയും യാതൊന്നും തിന്നുംകുടിച്ചുംകൊണ്ടല്ല. അവശതന്മാരായവരുടെ പാദങ്ങളുടെ അടുക്കൽ വെച്ചിരുന്ന മദ്യം കൂടെയും അതെന്തെല്ലാംകൊണ്ടു മൂടിയിരുന്നാറെയും ഉറെച്ചുപോയി. ബൊൻസൊലിനെയും ഹൊൽസനെയും തോമ്മാസിനെയും ഹാൻസിനെയും കൂടാരത്തിനകത്തു കൊള്ളുന്നൊടത്തോളം ആളുകളെ മററു ദീനക്കാരോടു കൂടെ അകത്തുകേററി അവരെ മിക്കൈഗ്രെയെ ഏല്പിച്ചു ൮ മണിക്കൂറു കഴിഞ്ഞിട്ടു അവരെയും കൂട്ടിച്ചുംകൊണ്ടു വരുവാൻ അവനോടു പറെഞ്ഞുംവെച്ചു ഞാനും വില്ലിയം ഗോഡ്ഫ്രെയിയും കൂടെ നടന്നു. എന്റെ വിചാരം ഇവർ വരുമ്പോഴത്തേക്കു വഴിയുടെ പാതിക്കു അടിച്ചിരുന്ന കൂടാരത്തിൽ ചെന്നു കുറെ ഉറെച്ചവെള്ളം ഉരുക്കി തീനും തയ്യാറാക്കണമെന്നായിരുന്നു.

ആ ഉറെച്ച വെള്ളക്കുന്നു ഒപ്പനിരപ്പായിരുന്നതുകൊണ്ടു നടപ്പിനു ഏനമുണ്ടായിരുന്നു. ഞങ്ങൾ തിരിച്ചേടത്തുനിന്നു ഒൻപതു മൈരപ്പുകൊണ്ടേ അവിടെ ചെന്നെത്തു എന്നുവരികിലും നേരം എന്തു പിടിച്ചു എന്നു ഇനിക്കു പറവാൻ വഹിയാ. ഞങ്ങൾ തണുപ്പുകൊണ്ടു മത്തുപിടിച്ചിരുന്നതിനാൽ വഴി അറിഞ്ഞില്ല. ഏകദേശം നാലു മണിക്കൂറു എന്നു തോന്നുന്നു. ഉറക്കംവരാതെയിരിപ്പാൻ വേണ്ടി ഞങ്ങൾ ഇരുവരും ഓരോ വൎത്തമാനം പറെഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കേണ്ടിവന്നു എന്നാൽ വൎത്തമാനത്തിൽ വേണ്ടുവോളം ഭോഷത്വവുമുണ്ടായിരുന്നു. ൟസമയം കീഴിൽ

കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളതിലെക്കവൈഷമ്യമുള്ളതായിരുന്നു. ഞങ്ങൾ
ക്കു രണ്ടുപേക്കും സ്വബോധമില്ലാഞ്ഞു. കൂടാരത്തിൽ
ത്തുന്നതിന്നു മുൻപെയുള്ള കാൎയ്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു നല്ല
ഞങ്ങൾക്കില്ലാഞ്ഞു. ഒരു കരടി ഞങ്ങൾക്കു മുൻപേ
വധാനത്തിൽ നടന്നു ചെന്നു മിക്കൈഗ്രെ തലേ ദിവ
വിചാരം കൂടാതെ ഊരിയിട്ടിരുന്ന ഒരു കനത്ത കമ്പ്ളിയും
കീറിക്കളയുന്നതു ഞങ്ങൾ രണ്ടുപേരും ഓൎക്കുന്നുണ്ടു. ഒരു
കരടി അതിനെ കഷ്ണം കഷ്ണമായി കീറി ഒരു പ
ന്തുപോലെ ചുരുട്ടിയതല്ലാതെ അതു ഞങ്ങളെ ഉപദ്രവി
ച്ചില്ല. കൂടാരവും തോൽ ഉടുപ്പുകളും കൂടെ ആ ജന്തു കളെ
ഞ്ഞു എന്നു ഞങ്ങൾ തമ്മിൽ പറഞ്ഞപ്രകാരം ഞാൻ
ഓൎക്കുന്നു. ഗോഡ്ഫ്രെയി ദൂരവേ നോക്കി കൂടാരംകളെ
ഞ്ഞപ്രകാരം കണ്ടു. ഞാനും അതു കണ്ടു എന്നു എനിക്കു
തോന്നി. എന്നാൽ ഞങ്ങൾ തണുപ്പുകൊണ്ടു മത്തുപിടി
ച്ചിരുന്നതിനാൽ ഞങ്ങളുടെ നടപ്പിന്നു തുൻപില്ലാഞ്ഞു
എന്നുവരികിലും കാൽകുഴഞ്ഞില്ല അത്രയും എനിക്കു അ
റിയാം.

ഞങ്ങൾ അടുത്തു ചെന്നപ്പോൾ കൂടാരത്തിന്നു ഒരു കേ
ടും ഭവിച്ചിട്ടില്ലാഞ്ഞു. കരടി ഒന്നും ചെയ്തില്ലെന്നല്ല, തോ
ല്ക്കുപ്പായങ്ങളും തിൻപണ്ടങ്ങളും മറിച്ചിട്ടുകളഞ്ഞു. രണ്ടു
കമ്പിളികൾമാത്രമേ ഞങ്ങൾക്കു തീരെ നഷ്ടംവന്നുള്ളു. അ
തുപൊക്കിവെക്കുന്നതിന്നു ഞങ്ങൾക്കു ബഹുപ്രയാസമു
ണ്ടായി അത്രയും ഞങ്ങൾ ഓൎക്കുന്നു. ഞങ്ങൾ പതിവാ
യിട്ടു ഉറങ്ങുന്ന തോൽ സഞ്ചിയുടെ ഉറയിൽ വലിഞ്ഞു
കേറി മൂന്നു മണിക്കൂറനേരത്തേക്കു കൂൎക്കം വലിച്ചു കിട
ന്നുറങ്ങി. ഞാൻ ഉണൎന്നപ്പോൾ എന്റെ നീണ്ടമീശ ഉ
റെച്ച വെള്ളംകൊണ്ടു തോലോടു ഒട്ടിയിരുന്നു. ഗോഡ്ഫ്രെ
യി ഒരു കത്തിയെടുത്ത മീശ അറുത്തുകളഞ്ഞു. മൂന്നുനാ
ലു ദിവസം കഴിഞ്ഞുനോക്കിയപ്പോൾ എന്റെ കമ്പിളി
കഴുത്തുകെട്ടേൽ വളരെ താടിരോമം പററിയിരിക്കുന്നതു
കണ്ടു.

ഞങ്ങളുടെ കൂട്ടുകാർ വന്നെത്തുന്നതിന്നു മുൻപേ ഞ
ങ്ങൾ വെള്ളം ഉരുക്കിയെടുത്തു ഒരു ചാവകറിയുണ്ടാക്കി.
അവർ ഒൻപതുമൈത്സു വഴി ൫മണിക്കൂറുകൊണ്ടേ നട
ന്നുള്ളു. അവക്കു അധിക സൌഖ്യക്കേടില്ലാഞ്ഞു. വഴിക്കു
സംഭവിച്ച സംഗതികളെ ഓൎത്തു അതിശയിക്കയും ചെ
യ്തു. ദൈവകൃപയാൽ അന്നുകാററുണ്ടായില്ല വെയിലുണ്ടാ

യിരുന്നു താനും. ഞങ്ങൾ ഒരുക്കിയിരുന്നതൊക്കെയും അവർ തിന്നുകുടിച്ചു. നടപ്പാൻ വഹിയാത്തവരെ തോലുറകളിൽ പിന്നെയും കേററി അവിടെനിന്നു കപ്പലിങ്കലേക്കു സാവധാനത്തിൽ നടക്കുകയും ചെയ്തു.

ഞങ്ങൾ അവിടെനിന്നു തിരിച്ചാറെ വഴിക്കുണ്ടായിരുന്ന ഉറെച്ച ജലഖണ്ഡങ്ങളെ ഒക്കെയും കടന്നുപോരുന്നതിന്നു നന്നാ സാഹസം കഴിക്കേണ്ടിവന്നു. ഞങ്ങൾ പിന്നെയും നന്നാ ക്ഷീണിച്ചു ധൈൎയ്യവും എല്ലാം പോകാറായി. ഹിമം ഭക്ഷിച്ചതുകൊണ്ടു വായെല്ലാം വീങ്ങി ചിലൎക്കൊക്കും പറെവാൻ വഹിയാതെയായി. ഭാഗ്യംപോലെ സൂൎയ്യൻ ഉദിച്ചു വെയിലുറെച്ചു. അന്നേരം അങ്ങനെ വരാതെയിരുന്നു എങ്കിൽ ഞങ്ങൾ മരവിച്ചുപോയേനെ.

ഞങ്ങൾ അങ്ങുമിങ്ങും താമസിച്ചു തുടങ്ങി. ഉറക്കം തൂങ്ങി ചിലർ മഞ്ഞത്തു തന്നേ പിടെച്ചുവീണു. ഞാൻ വിചാരിച്ചാറെ ഒരു നിൎവ്വാഹവുമില്ല. ഏതെങ്കിലും അതു ഞങ്ങൾക്കു ഗുണമായിവന്നേച്ചതു ആശ്ചൎയ്യംതന്നേ. ഞാനും ഉറക്കം തൂങ്ങിത്തുടങ്ങി മുമ്മൂന്നു മിനുററു കഴിയുമ്പോൾ എന്നെ ഉണൎത്തുവാനായിട്ടു കൂട്ടത്തിൽ ഒരാളിനെ നിറുത്തി. ഇനിക്കും അതുകൊണ്ടു വളരെ ഉപകാരം ഉണ്ടായി. അങ്ങനെ തന്നേ ആവശ്യംപൊലെ ശേഷം പേരെയും ഉറക്കി. അവർ വണ്ടിയുടെ ചട്ടത്തേലും മററും കേറിയിരുന്ന മാത്രെക്കു ഉറങ്ങിപോകയാൽ മൂന്നാം മിനുററുതോറും അവരെയും ഉണൎത്തികൊണ്ടുവന്നു.

ഏകദേശം രാത്രി എട്ടുമണിയായപ്പോൾ ഠരം വൈഷമ്യങ്ങൾ ഒക്കെയും കടന്നു. അപ്പോൾ അരേരശ്ശ തുടം ബ്രാണ്ടി എല്ലാവരും കുടിക്കുന്നത ആവശ്യമാകകൊണ്ടു അതുകൊടുത്തു. കുറേ കൂടെ അവിടെയിരുന്നു ആശ്വസിച്ചുംവെച്ചു കുറേശ്ശ കൂടെ എടുത്തുംകൊണ്ടു ഇളെപ്പു കൂടാതെ നടന്നു ഉച്ചതിരിഞ്ഞു ഒരു മണി സമയമായപ്പോൾ ഞങ്ങൾ കപ്പൽ കിടക്കുന്നെടത്തു എത്തുകയും ചെയ്തു.

ഞങ്ങൾക്കു വന്ന ബുദ്ധിമുട്ടുകൾക്കു ഇതൊക്കെയും മതിയായ സാക്ഷി തന്നേ. ഞങ്ങൾക്കു തീരെ ബോധമില്ലാഞ്ഞു. ഞങ്ങൾക്കു ചുററും എന്തെല്ലാം സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ടു എന്നുള്ളതിന്നു ഒരു തുൻപുമില്ല. മനുഷ്യർ സ്വപ്നത്തിൽ നടക്കുന്നതുപോലെയായിരുന്നു ഞങ്ങൾ നടന്നതു. ഞങ്ങ

ളുടെ കാൽ ചുവട്ട നോക്കിയാൽ ജാത്യവാസനകൊണ്ടു പോകുന്ന തേനീച്ചയെ പോലെയായിരുന്നു ഞങ്ങൾ കപ്പലിങ്കലേക്ക വന്നതു. ബൊൻസൊൽ തെന്നിത്തെറിച്ച എങ്ങിനെയൊ ദൈവത്തിന്നറിയാം വഴിത്താരയിൽ ചടെടത്തും വീണം കപ്പലേൽ ചെന്നു ഡാക്കർ ഹെയിസിനോട്ട പറവാനായിട്ടു ഞാൻ അവനോട്ട പറെഞ്ഞയച്ച കാൎയ്യം ഒന്നം വിട്ടുപോകാതെ പറെഞ്ഞു. എല്ലാവരെക്കാൾ ബോധം ഇനിക്കായിരുന്നു എന്നു തോന്നന്നു. ഞാൻ പറെഞ്ഞതൊക്കെയും സ്വബോധത്തോടെയായിരുന്നു എന്നു എന്റെ പക്ഷം. ഞങ്ങൾ കപ്പലിൽ തിരികെ വന്നപ്പോൾ കൂട്ടുകാർ മന്ദം പറെഞ്ഞതൊക്കെയും ഇനിക്ക നല്ല ഓൎമ്മ. ഇതു കൂടാതെ ഞാനും ഏതാണ്ടു ചില വാക്കുകളും വരുതികളും പറെഞ്ഞു എന്നു പിന്നീട്ട കേട്ടപ്പോൾ അതു തുമ്പുകേടായിരുന്നു എന്നു ഇനിക്ക ബോധം വന്നു. ഞങ്ങൾ ആകെ ൧൨ മണിക്കൂറ നേരത്തേക്ക കപ്പൽ വിട്ടുപുറത്തു സഞ്ചരിച്ചു. ഞങ്ങൾ എല്ലാം കൂടെ ൮ മണിക്കൂറ സമയമേ ഇളെപ്പെട്ടത്തിട്ടുള്ളു. പാതിപ്പേർ ചിലപ്പോൾ ഉറങ്ങുകയും ചെയ്തു. ഞങ്ങൾ ഏകദേശം ൯൦ മൈൽ വഴിനടന്നു. അതിൽ മിക്കവാറം വണ്ടിയും വലിച്ചുകൊണ്ടായിരുന്നു.

ഞങ്ങൾക്ക രണ്ടു ഇളെപ്പിങ്കൽ അല്ലാതെ എങ്ങും തീരെ വെള്ളം കിട്ടിയില്ല. മരവിച്ചുപോകാതെയിരിപ്പാനായിട്ടു ശക്തിയോടെ ദേഹപ്രയത്നം കഴിപ്പാൻ ഞങ്ങൾ ഒരിക്കലും ശേഷിയായതുമില്ല.

മൂന്ന ആഗ്രഹങ്ങൾ

ഒരിക്കൽ ബഹു ബുദ്ധിമാനായിട്ടു ഒരു രാജാവുണ്ടായിരുന്നു. അന്യനായിട്ടു ആരെങ്കിലും തന്റെ കൊട്ടാരത്തിൽ വന്നാൽ അവനു ഒരു വറുത്ത മീൻ കൊടുക്കേണമെന്നു ആ രാജാവു ഒരു ചട്ടംവെച്ചു. ആയവൻ മീന്റെ ഒരു വശത്തെ മാംസം അശേഷംതിന്നുംവെച്ചു മറുവശത്തെ മാസം തിന്മാൻ ഭാവിക്കുന്നുണ്ടോ എന്നു നോക്കിക്കൊള്ളുന്നതിനും അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അക്ഷണം തന്നേ അവനെ പിടിച്ചു ഡാണാവിൽ ഇട്ടു മൂന്നാം പക്കം കൊന്നുകളയുന്നതിനുമായിട്ടു സേവകന്മാരെയും

ചട്ടം കെട്ടിയിരുന്നു. എന്നാൽ രാജാവിന്റെ കൃപാശീലംകൊണ്ടു ആ കററക്കാരൻ തന്നെ കൊല്ലരുതു എന്നുള്ളതൊഴികെ തനിക്കു ആഗ്രഹമുള്ളതെന്തെങ്കിലും മൂന്നു കാൎയ്യങ്ങൾ ഓരോ ദിവസം ഓരോ കാൎയ്യം വീതം ചോദിച്ചുകൊള്ളുന്നതിനു അനുവാദമുണ്ടായിരുന്നു. ഈ ചട്ടം ഹേതുവാൽ മുൻപേ തന്നേ വളരെപ്പേൎക്കു ജീവഹാനി വന്നിട്ടുമുണ്ടു. അങ്ങനെയിരിക്കുമ്പോൾ ഒരു ദിവസം ഒരു വൃദ്ധനും അവന്റെ ഇളയ മകനും കൂടെ രാജധാനിയിൽവന്നു. പതിവിൻപ്രകാരം മീനും കൊടുക്കപ്പെട്ടു. എന്നാറെ ആ വൃദ്ധ മീന്റെ ഒരു വശത്തെ മാംസമെല്ലാം തിന്നെത്തിയപ്പോൾ മറിച്ചു വെച്ചു തിന്മാൻ ഭാവിച്ചു. ഉടനെ സേവകന്മാർ അവനെ പിടികൂടി ഡ്യാണാവിലാക്കി മൂന്നാം പക്കംകൊന്നുപോകുമെന്നും അവനോടു പറെഞ്ഞു. അപ്പോൾ തന്നോടു കൂടെയുണ്ടായിരുന്ന തന്റെ മകനു വിഷാദംകൊണ്ടു രാജാവിന്റെ അടുക്കൽ ചെന്നു എന്റെ അപ്പനുപകരം എന്നെ കൊന്നുകൊള്ളുന്നതിനു അനുവാദമുണ്ടാകെണമെന്നു അപേക്ഷിച്ചു. അങ്ങനെ തന്നേ ആയിക്കൊള്ളുന്നതിനു രാജാവു സമ്മതിക്കയാൽ ഡ്യാണാവിൽനിന്നു അപ്പനെ വെളിയിൽ വിട്ടു പകരം മകനെ ഇടുകയും ചെയ്തു. ഉടൻ തന്നേ അവൻ നായിക്കൻ മുതല്പേർ ശിപായികൾ മുതലായ ഡ്യാണാ സേവുകന്മാരോടു പറഞ്ഞു ഞാൻ മരിക്കുന്നതിനു മുൻപേ എനിക്കു ആഗ്രഹമുള്ളതിൽ മൂന്നു കാൎയ്യം ചോദിച്ചുകൊള്ളുന്നതിന്നു അവകാശമുണ്ടെന്നു നിങ്ങൾക്കു അറിയാമെല്ലൊ. നിങ്ങൾ ചെന്നു എന്നെക്കൊണ്ടു രാജകുമാരിയെ വിവാഹം കഴിപ്പിക്കുന്നതിന്നായിട്ടു അവളെയും ഒരു പട്ടക്കാരനെയും കൂടെ ഇവിടെ അയയ്ക്കേണമെന്നു തിരുമനസ്സറിയിപ്പിൻ എന്നു പറെഞ്ഞു. ഈ കാൎയ്യം ചോദിച്ചതു രാജാവിനു അത്ര രസമായില്ല എന്നുവരികിലും വാക്കു വ്യത്യാസം വരുത്തരുതെന്നു കരുതി സമ്മതിച്ചു. രാജകുമാരിയും അതിന്നൊരു വിരോധവും പറെഞ്ഞില്ല. ഇപ്പോൾ മൊറോക്കോയിലേ രാജാവു ചെയ്തുവരുന്നതുപോലെ അന്നു രാജാക്കന്മാർ തങ്ങളുടെ നിക്ഷേപങ്ങളെ ഗുഹയിലോ അതിന്നായിട്ടു നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ട ഒരു സ്ഥലത്തോ വെക്കുന്ന കാലത്തായിരുന്നു ഇതു സംഭവിച്ചതു. ഇവനെ ഡ്യാണാവിൽ ഇട്ടതിന്റെ രണ്ടാം പക്കം ഇവൻ ചോദിച്ചതു രാജാവിന്റെ നിക്ഷേപങ്ങൾ

എല്ലാം ശൂന്യമെന്നായിരുന്നു. ഒന്നാം ദിവസത്തെ ചോദ്യത്തെക്കാൾ രണ്ടാം ദിവസത്തെ ചോദ്യം ഒട്ടും ധൈൎയ്യം കുറഞ്ഞതല്ല. ചോദിക്കുന്ന കാൎയ്യം സാധിച്ചു കൊടുക്കാമെന്നു ഉടമ്പടി ചെയ്തു പോകയാൽ വാക്കു വ്യത്യാസം വരുത്തിക്കൂടായ്കകൊണ്ടു പൊൻ വെള്ളി ആഭരണങ്ങൾ മുതലായി തനിക്കുണ്ടായിരുന്ന സകലവും ഡ്യാണൊവിൽ ഇവന്നു കൊടുത്തയച്ചു. ഇവൻ അതെടുത്തു അവിടെയുണ്ടായിരുന്ന സേവകന്മാൎക്കെല്ലാവൎക്കും പങ്കിട്ടു കൊടുത്തു അവരെ എല്ലാവരെയും സ്വാധീനത്തിൽ ആക്കി.

രാജാവിന്നു ഉള്ളിൽ വ്യസനംകൊണ്ടു അന്നു രാത്രിയിൽ ഉറക്കം വന്നില്ല. ഒരു വിധത്തിൽ നേരം വെളുപ്പിച്ചു. അതിരാവിലെ എഴുന്നേററു ഇവൻ മൂന്നാമതു ചോദിപ്പാനിരിക്കുന്നതു എന്തായിരിക്കുമെന്നു കേൾപ്പാനായിട്ടു ഭയത്തോടു കൂടെ ഡ്യാണൊവിൽ ചെന്നു ഇവനോടു,

എന്തെടാ, ഇന്നു നീ ഇനി ചോദിപ്പാനിരിക്കുന്നതെന്തെന്നു കേൾക്കട്ടെ. ഇപ്പോൾ തന്നേ അതും കൂടെ സാധിച്ചു തന്നുംവെച്ചു നിന്നെ തൂക്കേണം. അടിയന്തിരം. നിന്റെ ചോദ്യങ്ങൾകൊണ്ടു ഞാൻ നന്നാ വലെഞ്ഞു എന്നു പറഞ്ഞു.

അപ്പോൾ ആ ബാലിഭക്കാരനായ പാറാപ്പുള്ളി ഉത്തരമായിട്ടു തിരുമനസ്സിലേ കൃപയുണ്ടായിട്ടു ഇനി ഒരു കാൎയ്യം കൂടെ സാധിച്ചു തരെണം. അതു കൂടെ കിട്ടിക്കഴിഞ്ഞാൽ എന്നെ കൊന്നുകൊള്ളുന്നതിന്നു ഇനിക്കും സമ്മതം തന്നേ. അതായതു എന്റെ അപ്പൻ വറുത്ത മീൻ മറിച്ചു വെച്ചു തിന്മാൻ ഭാവിച്ചതു കണ്ടിട്ടുള്ളെ ആളുകളുടെ കണ്ണുകൾ ചൂന്നെടുപ്പിക്കെണം അതുമതി.

കൊള്ളാം. നിന്റെ ചോദ്യം സ്വാഭാവികമായിട്ടുള്ളതും ഒരു നല്ല ഹൃദയത്തിൽനിന്നുണ്ടാകുന്നതുമാകകൊണ്ടു അതു അങ്ങിനെ തന്നേ സാധിക്കാം. പള്ളിയറ വിചാരിപ്പുകാരൻ എവിടെ? അവനെ പിടിച്ചുകൊണ്ടുവാ എന്നു തിരിഞ്ഞു കാവല്ക്കാരോടു കല്പിച്ചു.

ഞാൻ, എന്റെ പൊന്നു തിരുമേനി, ഞാൻ ഒന്നും കണ്ടവനല്ലേ. കണ്ടതു കൊട്ടാരം വിചാരിപ്പുകാരനായിരുന്നു.

എവിടെ കൊട്ടാരം വിചാരിപ്പുകാരൻ? കൊണ്ടുവാ എന്നു കല്പനയായി.

ആയാൾ കണ്ണുനീരോടും കൂടെ വന്ന ആ കാൎയ്യം ഞാൻ കണ്ടിട്ടില്ല എന്നും കണ്ടതു പാചകനായിരുന്നു എന്നും തിരുമനസ്സറിയിച്ചു.

ഞാൻ ഒന്നും കണ്ടിട്ടില്ല അകമ്പടിക്കാരായിരിക്കും കണ്ടതു എന്നു പാചകൻ അറിയിച്ചു. അപ്പോൾ അകമ്പടിക്കാർ പ്രഭുവിൻെറ പേരിൽ ചുമത്തിയിരിക്കുന്ന കുററത്തെ കുറിച്ചു ഞങ്ങൾ തീരെയൊന്നും അറിഞ്ഞിട്ടില്ല എന്നു അറിയിച്ചു. ഒടുക്കം പ്രഭു കുററം ചെയ്യുതു കണ്ടവർ ഒരുത്തരുമില്ലെന്നുവന്നു. അപ്പോൾ രാജകുമാരി പറെഞ്ഞു എൻെറ അപ്പാ, കുററം ചെയ്യുതു കണ്ട സാക്ഷിയില്ലെങ്കിൽ പ്രഭു കുററക്കാരനാകയില്ല. എൻെറ ഭൎത്താവും കുററമില്ലാത്തവനാകുന്നു.

രാജാവിൻെറ മുഖം വീൎത്തു എന്നതുകൊണ്ടു സേവകന്മാർ പിറുപിറുത്തു തുടങ്ങി. അപ്പോൾ അവൻ മന്ദസ്മിതം ചെയ്തു. ഉടനേ അവരുടെ മുഖത്തും സന്തോഷംവന്നു. ഇതു അങ്ങനെതന്നെയാകട്ടെ. ഞാൻ വളരെപ്പേരെ ഇതിനെക്കാൾ അല്പ കുററത്തിനു കൊല്ലിച്ചിട്ടുണ്ടു എങ്കിലും ഇവനേ കൊല്ലേണ്ടാ. ഇവനെ തൂക്കിയില്ലെങ്കിലും ഇവൻ വിവാഹം കഴിച്ചുവെല്ലോ. നീതിക്കു ഭംഗമില്ല എന്നു കല്പനയാകയും ചെയ്തു.

മാനുഷപുണ്യത്തെകുറിച്ചു

ഒരു സംക്ഷേപ വൎണ്ണനം.

മറെറാരുത്തനിൽനിന്നു വല്ലതും ലഭിപ്പാൻ യോഗ്യനാകത്തക്കവണ്ണം ഒരു പ്രവൃത്തി ചെയ്യുന്നതു ഒരുത്തനു കഴിയുന്ന കാൎയ്യം എന്നു തന്നെയല്ല സാധാരണമായി കണ്ടുവരുന്നതുമാകുന്നു. ചെയ്യേകഴിവു എന്നില്ലാത്ത ഒരു ഉപകാരം ഒരാൾക്കു മറെറാരുത്തൻെറ പെക്കു ചെയ്യാവുന്നതുകൂടാതെ മറെറാരുത്തനുപയോഗപ്പെടുന്നതായിട്ടൊരു വേലയും അവനു ചെയ്യാവുന്നതു തന്നേ. രണ്ടായാലും ഒരം ഉപകാരിക്കു മററവനിൽനിന്നു വല്ലതും ലഭിപ്പാൻതക്ക യോഗ്യതയുണ്ടു. ദൃഷ്ടാന്തമായിട്ടു, രാജാവിന്നു വളരെ ഉപകാരമായി തീരത്തക്ക ചില സാമൎത്ഥ്യവഴികളെ ദിവാൻ ആലോചിച്ചുകൊടുത്താൽ രാജാവു അതി

ന്നാൽ തനിക്കു കടംപെട്ടവനായി തീരുന്നു· താൻ രാജാവിന്റെ പക്കു ഒരു വേലചെയ്യുതിനാൽ ഒരു പ്രതിഫലത്തിന്നു പാത്രവാനുമായി തീരുന്നു· പിന്നെയും നല്ലവണ്ണം വേലചെയ്യുന്നതിനാൽ ഒരു കൂലിക്കാരൻ തന്റെ യജമാനന്നുപകാരിയായി തീരുന്നു· അതിനാൽ തന്റെ കൂലിക്കു യോഗ്യനായി തീരുകയും ചെയ്യുന്നു· യജമാനൻ അവന്നു കൂലി കൊടുത്തെകഴിവു എന്നുള്ളതും അവൻ ചെയ്തു വേലയാൽ തനിക്കുണ്ടാകുന്ന ഗുണത്തെ പ്രതി തന്നേ ആകുന്നു·

ഇതല്ലാതെ ഒരുത്തന്നു പ്രതിഫലം കിട്ടുവാൻതക്ക യോഗ്യതയുണ്ടാകെണമെങ്കിൽ ചെയ്യുന്ന വേല ഏറക്കുറെ യഥെഷ്ടിതമായിരിക്കെണം. അതായത തനിക്കു ഇഷ്ടംപോലെ ചെയ്യാനും ചെയ്യാതെയിരിപ്പാനും കഴിയുന്നതായിരിക്കെണം· ഒരുത്തൻ തന്റെ അപ്പന്റെ വീട്ടിൽ തന്നേ പാൎത്തുവരുമ്പോൾ അപ്പന്റെ പക്കു വല്ലതും ഒരു വേല ചെയ്യുന്നതു തന്റെ മുറയെന്നു കരുതിയല്ലാതെ കൂലികിട്ടും എന്നുവെച്ചല്ല, ഒരു മുറെക്കു അവൻ ഇതു ചെയ്യാൻ കടംപെട്ടുമിരിക്കുന്നു· ൟ വേല അവന്റെ ഇഷ്ടപ്രകാരം ചെയ്യുന്നതല്ലായ്കകൊണ്ടു യഥെഷ്ടിതമായിട്ടു ഒന്നുംതന്നേ അതിലില്ല· എന്നാൽ ഒരു മോതിരം ഉണ്ടാക്കുന്നതിനായിട്ടു ഒരു തട്ടാനെ വിളിച്ചാൽ ൟ വേല തട്ടാൻ ചെയ്യുകഴിവു എന്നുള്ളതല്ല· ഇങ്ങിനെയുള്ള ഒരു വേല മനസ്സുപോലെ ചെയ്യുന്നതാകകൊണ്ടു അതു യഥെഷ്ടിതമാകുന്നു· അതിനാൽ കൂലിക്കു അവൻ പാത്രമായി തീരുന്നു·

പിന്നെയും ഒരാൾ തന്റെ തനതു വസ്തു വല്ലതും മറ്റൊരുത്തന്നു കൊടുക്കയെന്നുവന്നാൽ അതിന്നു പകരമായിട്ടു വല്ലതും ലഭിപ്പാൻ താൻ യോഗ്യനായി തീരുന്നു· അങ്ങിനെ തന്റെ തനതു വെള്ളിയൊ പൊന്നൊ കൊണ്ടു മോതിരം ഉണ്ടാക്കി കൊടുക്കുന്നതിനാൽ തട്ടാന്നു തന്റെ സ്വന്ത ഗുണത്തിന്നായിട്ടുപകരിപ്പാൻ മുറയുണ്ടായിരുന്ന സമയവും തന്റെ തനതുവസ്തുവിൽ ഒരംശവും താൻ മറ്റൊരുത്തന്നു ദാനംചെയ്യുന്നു· അങ്ങിനെ തന്റെ തനതുവസ്തുവിൽനിന്നു മനസ്സിൻപ്രകാരം കൊടുക്കയാകകൊണ്ടു അതിന്നു പകരമായിട്ടു വല്ലതും കിട്ടുവാൻതക്ക യോഗ്യത അവന്നുണ്ടാകുന്നു·

എന്നാൽ വല്ലതും ചെയ്കയൊ കൊടുക്കയൊ ചെയ്തിട്ടു

ഒരു മനുഷ്യന്നു ദൈവത്തിൽനിന്നു വല്ലതും ലഭിപ്പാൻ പാത്രവാനായി തീരാമോ,ദൈവത്തിന്റെ ദാനങ്ങൾ മനുഷ്യന്നു അവന്റെ പുണ്യംമുഖാന്തരം നേടാമോ ? എന്നുള്ളതു മാൎഗ്ഗകാൎയ്യങ്ങളിൽ ഒരു സാരമേറിയ ചോദ്യം തന്നേ. തന്റെ തനതു വേല ഒന്നിനാലും ദൈവത്തിൽനിന്ന ഒരു പ്രതിഫലം മനുഷ്യന്നു കിട്ടുവാൻ കഴിയുന്നതല്ല എന്നാകുന്നു ൟ ചോദ്യത്തിന്റെ നേരായ ഉത്തരം. തങ്ങളുടെ തനതു വേലയാലൊ ഗുണപ്രവൃത്തികളാലൊ ദൈവത്തിന്റെ കൃപയും നിത്യരക്ഷയും സമ്പാദിച്ചുകൊള്ളാമെന്നു വളരെപേർ വിചാരിച്ചുവരുന്നു. എന്നാൽ ഇതു ഒരു തെററുതന്നേ എന്നുള്ളതു ദൈവത്തിന്റെയും മനുഷ്യന്റെയും സ്വഭാവത്തെക്കുറിച്ചു വിചാരിക്കുന്നതിനാൽ തെളിവായി കാണാം.

ദൈവത്തിന്റെ സ്വഭാവം എന്തു ? ദൈവം സകല വസ്തുക്കളുടെയും സ്രഷ്ടാവു ആകുന്നു. താൻ സൎവ്വശക്തനും സൎവ്വജ്ഞനുമാകുന്നു. പ്രപഞ്ചത്തിലുള്ള സകല അണുക്കളെയും ദൈവം ഒരുസമയത്തു തന്നേ വഹിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നും താൻ ഒരു വിനാഴികയിൽ തന്നേ ഇവിടെയും എല്ലാ ഇടങ്ങളിലും വ്യാപിക്കുന്നു എന്നുമുള്ള ൟ സംഗതികൾ നമ്മോടു അറിവിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതിലേക്കും മഹാ അതിശയിക്കത്തക്കവ തന്നേ. ഇപ്രകാരമുള്ള ഒരു ആൾ ആകുന്നു ദൈവം. സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടവരിൽ ആൎക്കും ഇപ്രകാരം സൎവ്വശക്തനും സൎവ്വജ്ഞനും സൎവ്വ വ്യാപിയും ആയിരുന്നുകൂടാ. അനാശ്രിതൻ ആയിട്ടു ഒരു ആളേ ഉണ്ടായിക്കൂടു. സകല വസ്തുക്കളും അവനെ ആശ്രയിച്ചും ഇരിക്കേണം. ദൈവത്തെക്കൂടാതെ ജീവിച്ചിരിപ്പാൻ കഴിയുന്ന ഒരു ആൾ താൻ തന്നേ ഒരു ദൈവമായിരിക്കേണം. അതുകൊണ്ടു സകല വസ്തുക്കളുടെയും കാരണനും പരിപാലകനും ഉടയക്കാരനും ദൈവംതന്നേ എന്നു സ്വൎഗ്ഗത്തിലുള്ള പ്രധാന ദൂതന്മാരിലേക്കും മുഖ്യസ്ഥൻപോലും സമ്മതിച്ചേ മതിയാവു.

അങ്ങിനെ ദൈവം സകല വസ്തുക്കളുടെയും സ്രഷ്ടാവും സൎവ്വജ്ഞനും സൎവ്വവ്യാപിയും സൎവ്വശക്തനുമായ ഒരു രാജാവുമാകുന്നു എങ്കിൽ സൃഷ്ടികൾ തമ്മിൽതമ്മിൽ ചെയ്യുവരുന്നതുപോലെ തന്നേയുള്ള ഉപകാരം സ്വൎഗ്ഗത്തിലേ ദൂതന്മാരിലേക്കും പ്രധാനിക്കുക്കൂടെ ദൈവത്തിന്റെ പേൎക്ക ചെയ്വാൻ കഴിയുന്നതല്ല. എന്തെന്നാൽ മറെറാരു

ആസ നമുക്കു ഒരു ഉപകാരം ചെയ്യുന്നതു നമുക്കു തന്നെ ചെയ്വാൻ വഹിയാത്ത ചില കാൎയ്യങ്ങളിൽ ആകുന്നു. ദൃഷ്ടാന്തമായിട്ടു, ഭൂമിയിൽ ഒരു രാജാവു എത്രമേൽ ബുദ്ധിമാനായിരുന്നാലും തന്റെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ തങ്ങളുടെ മുറയൊക്കയും ചെയ്യാതെയിരുന്നാൽ തന്റെ രാജ്യഭാരം തനിക്കു അസാദ്ധ്യമായി തീരുകെയുള്ളു. അവർ അതു ചെയ്യാതെയിരിക്കുമ്പോൾ രാജാവു ശക്തിഹീനൻ തന്നെ. എന്നാൽ ദൈവം സൎവ്വശക്തനാകുന്നു അതുകൊണ്ടു മനുഷ്യരുടെ പ്രവൃത്തികൾ എന്നല്ല പ്രധാന ദൂതന്മാരുടേതുപോലും പ്രപഞ്ചത്തെ ഭരിക്കുന്നതിനു ആവശ്യപ്പെടുന്നില്ല. സകല വസ്തുക്കളെയും തന്നെത്താൻ ഉണ്ടാക്കി പരിപാലിച്ചുവരുന്ന ആൾക്കു മനസ്സുണ്ടെങ്കിൽ തന്നെത്താൻ അവയെ ഭരിപ്പാനും കഴിയും. ഇതിൽനിന്നു സ്വൎഗ്ഗത്തിലുള്ള ദൂതന്മാരിൽ പ്രധാനിക്കു തന്നെയും തന്റെ മുറയിലധികം ചെയ്യ കൂടാ എന്നു നാം കാണുന്നു. സ്രഷ്ടാവിന്നായിട്ടു ഒരു ഉപകാരം ചെയ്കയൊ ദൈവത്തെ സേവിക്കയൊ സേവിക്കാതെയിരിക്കയൊ എന്നിങ്ങിനെ തന്റെ ഇഷ്ടപ്രകാരം തിരഞ്ഞെടുക്കയൊ ചെയ്വാൻ അവനു കഴിയുന്നതല്ല. എന്നു തന്നെ അല്ല മുൻപ തന്നെ ദൈവത്തിനുള്ളതല്ലാത്ത യാതൊന്നും ദൈവത്തിന്നു കൊടുപ്പാൻ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടവരിൽ ഒരുത്തനും കഴിയുന്നതല്ല. എന്തെന്നാൽ അവൻ തന്നെ ദൈവത്തിന്റെ ഒരു സൃഷ്ടിയാകുന്നു. ദൈവം കൊടുത്തിട്ടുള്ളതല്ലാതെ അവനു യാതൊന്നുമില്ലാതാനും. അതുകൊണ്ടു ദൈവത്തിന്റെ പക്കൽനിന്നു തനിക്കു കിട്ടിയേ കഴിവു എന്നു യാതൊന്നിനെ പററിയും അവകാശം പറവാൻ ഒരു ദൈവദൂതനുപോലും കഴിയുന്നതല്ല. ദൈവം അവന്നു നല്കുന്നതൊക്കയും സൌജന്യവും തന്റെ വല്ലഭത്വത്തിന്നടുത്തതുമായ ദാനമാകുന്നു.

മനുഷ്യന്റെ അവസ്ഥ നോക്കിയാലും അങ്ങിനെ തന്നെ. മനുഷ്യൻ ദൈവത്തിന്റെ സൃഷ്ടിയാകുന്നു. ദൈവം നല്കീട്ടുള്ളതല്ലാതെ മറെറാന്നും അവന്നില്ല. മനുഷ്യന്നുള്ളതൊക്കയും ദൈവം തന്റെ കരുണയാൽ അവന്നു ദാനം ചെയ്തിരിക്കുന്നതാകുന്നു. ദൈവത്തോടു മനുഷ്യന്നുണ്ടാകേണ്ടിയ നന്ദി കഴിയുന്നതായിരുന്നാൽ ദൈവദൂതന്മാൎക്കുള്ളതിനെക്കാൾ വലുതായിരിക്കേണം. എന്തെന്നാൽ ദൈവദൂതന്മാർ ഒരിക്കൽപോലും പാപം ചെയ്തി

ട്ടില്ല. എന്നാൽ മനുഷ്യൻ പാപം മുഖാന്തരം തന്നെത്താൻ ഹീനനാക്കി അതിനാൽ ദൈവകോപത്തിനു പാത്രവാനാകുന്നു. എങ്കിലും ദൈവം അവനു വല്ലൊ അനുഗ്രഹങ്ങളെ നല്കുന്നു. എന്നാൽ ദൈവത്തിന്നുപകാരമാകത്തക്കവണ്ണം വല്ലതും ചെയ്വാൻ മനുഷ്യന്നു കഴിയുമോ? ഒരുനാളും കഴിയുന്നതല്ല. ഒരു രാജാവിനു തന്റെ രാജ്യത്തെ നല്ലവണ്ണം ഭരിക്കാം. എന്നാൽ ദൈവത്തിനു അവനെ കൂടാതെ അതു ചെയ്വാൻ കഴിയും. ഉപകാരമില്ലാത്തതായ ഒരു കാട്ടു വെട്ടിത്തെളിച്ചു ഉപകാരമുള്ളതായ ധാന്യം വിതെപ്പാൻ ഒരു മനുഷ്യന്നു കഴിയും എന്നാൽ വിളവുണ്ടാക്കി തരുന്നതു സൃഷ്ടികൎത്താവു തന്നേ ആകുന്നു. ഗുണപ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യുന്നതിനു വേണ്ട സാഹസം ഒരു മനുഷ്യന്നു കഴിക്കാം എന്നാൽ ദിവ്യമഹത്വത്തോടു ഒരു ലേശം പോലും കൂട്ടുവാൻ അവന്നു കഴിയുന്നതല്ല. അവന്റെ ഗുണപ്രവൃത്തികളിലേക്കും വിശേഷപ്പെട്ടതു തന്നേ അത്യന്തംകുറവുള്ളതാകുന്നു.

പിന്നെയും മനുഷ്യൻ ചെയ്വാൻ കടംപ്പെട്ടിട്ടില്ലാത്ത ഒരു നന്മയുമില്ല. അവൻ ദൈവത്തിന്റെ പുത്രനാകുന്നു. ശുദ്ധിയുള്ളവനായിരിപ്പാനും ദൈവത്തെ തന്റെ പൂൎണ്ണഹൃദയത്തോടും അയല്ക്കാരനെ തന്നെപ്പോലെ തന്നെയും സ്നേഹിപ്പാനും നീതിയും സത്യവും നേരുമുള്ളവനായിരിപ്പാനും പരോപകാരിയും അദ്ധ്വാനപ്രിയനും ധാൎമ്മികനുമായിരിപ്പാനും ദൈവം അവനോടു കല്പിച്ചുമിരിക്കുന്നു. ദിവ്യ കല്പനപ്രകാരം ഇവ ഒക്കയും അവന്റെ മുറയാകകൊണ്ടു ഇവ അശേഷവും ചെയ്വാൻ അവൻ കടംപെട്ടുമിരിക്കുന്നു. ദൈവം കല്പിച്ചിട്ടുള്ളതിനെക്കാളധികം ശുദ്ധിയുള്ളവനൊ നേരസ്ഥനൊ പരോപകാരിയൊ ധാൎമ്മികനൊ ആയിരിപ്പാൻ മനുഷ്യന്നു കഴിയുന്നതുമല്ല. അവന്നു തന്റെ മുറയിലധികം ചെയ്വാൻ പാടില്ല എന്നല്ല ദൈവത്തിന്റെ മുൻപാകെ തന്റെ മുറ മുഴുവൻ ചെയ്യുന്ന ഒരു മനുഷ്യനുമില്ലാ എന്നു നാം അറിയുന്നു. ഇങ്ങിനെ യാതൊരു പുണ്യപ്രവൃത്തിയും മനുഷ്യന്റെ മുറയിൽ കവിഞ്ഞുപോകാതെയിരിക്കുമ്പോൾ ദൈവത്തിന്റെ പക്കൽനിന്നു വല്ലതും ലഭിപ്പാൻ മനുഷ്യനെ യോഗ്യനാക്കി തീൎക്കുന്ന ആ സ്വമേധപ്രകാരമുള്ള പുണ്യപ്രവൃത്തി എന്താകുന്നു?

കടശിക്ക. തന്റെ തനതു വകയായിട്ടു വല്ലതും ദൈ

വത്തിന്നുകൊടുപ്പാൻ മനുഷ്യന്നു കഴിയുമൊ? കഴികയില്ല. അവനുള്ളതൊക്കയും ദൈവത്തിന്റെ ആകുന്നു. അവൻ ദരിദ്രക്കാൎക്കു പണം കൊടുക്കുന്നുണ്ടായിരിക്കും എന്നാൽ ആ പണം ദൈവം അവന്നു വായിപ്പകൊടുത്തിരിക്കുന്നു എന്നല്ലാതെ അവന്റെ തനതു എന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. അവൻ ദൈവത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തെ കുറിച്ചു ധ്യാനിക്കുന്നതിൽ തന്റെ സമയം കഴിക്കുന്നുണ്ടായിരിക്കും. എന്നാൽ ആ സമയം അവന്റെ തനതല്ല. അവന്റെ കാലം മുഴുവനും അവന്നു കൊടുത്തിരിക്കുന്നതു ദൈവം അത്രെ. അവന്റെ ആയുസ്സ എത്രത്തോളം ദീൎഘമുള്ളു എന്നു അവൻ അറിയുന്നതുമില്ല. മനുഷ്യൻ ദൈവത്തിന്റെ സൃഷ്ടിയും അവനുള്ളതൊക്കയും ദൈവത്തിന്റെ വകയുമാകുന്നു. അതിനാൽ ദൈവത്തിന്റെ കൃപയെ വിലയ്ക്കു വാങ്ങുന്നതിന്നു അവന്നു ഒന്നുമില്ല. ഒരു ആൾക്കു മറെറാരുത്തനിൽനിന്നു വല്ലതും ലഭിപ്പാൻ തക്ക യോഗ്യത ഉണ്ടാകെണമെങ്കിൽ അവൻ മററവന്നു ഉപയോഗപ്പെടുന്ന വല്ല വേല ചെയ്കയൊ അവൻ ചെയ്വാൻ കടംപെട്ടിട്ടില്ലാത്തതു വല്ലതും പ്രവൃത്തിക്കയൊ അല്ലെങ്കിൽ സാക്ഷാൽ തന്റെ തനതും മററവന്റേതു അല്ലാത്തതുമായ വല്ല വസ്തുവും ദാനം ചെയ്കയൊ വേണം. എന്നാൽ ഈ മൂന്നു പ്രകാരത്തിലും മനുഷ്യന്നു തന്റെ സ്രഷ്ടാവിൽനിന്നു വല്ലതും ലഭിപ്പാൻ യോഗ്യനായി തീരുകയൊ വല്ലതും നേടുകയൊ ചെയ്വാൻ കഴിയുന്നതല്ലെന്നു നാം കണ്ടറിഞ്ഞിരിക്കുന്നുവെല്ലൊ. ദൈവത്തിന്റെ മുൻപാകെ മനുഷ്യന്നു തന്റെ മുറയിലധികം ചെയ്വാൻ കഴിയുന്നതല്ല. സൃഷ്ടിപ്പു മുഖാന്തരം തന്നെ സകല സൃഷ്ടിയിന്മെലും ചുമത്തപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഈ മുറയിൽ ഓരോ സൃഷ്ടിയുടെ സമയവും ശക്തിയും വസ്തുവകയും ആകപ്പാടെ സൃഷ്ടികൎത്താവിന്നായിട്ടു പ്രതിഷ്ഠിക്കപ്പെടെണമെന്നുള്ളതും അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ദൈവദൂതന്മാരിൽ പ്രധാനി തന്നെയും ദൈവത്തിന്നു കാഴ്ച വെക്കുന്നതു സമ്പത്താകട്ടെ സ്നെഹമാകട്ടെ അറിവാകട്ടെ അദ്ധ്വാനമാകട്ടെ എന്തായാലും അതു മുൻപെ തന്നെ ദൈവത്തിനുള്ളതാകുന്നു. യാതൊരു പ്രവൃത്തികൊണ്ടെങ്കിലും പുണ്യം പ്രാപിക്കാം എന്നുള്ള ഈ വിചാരം സ്വൎഗ്ഗത്തിൽ അത്യുന്നതനായ രാജാവിന്നു നേരെ ഒരു സ്വാമിദ്രോഹം എന്നു വിചാരിക്കപ്പെടും എന്നു നമുക്കു നിശ്ചയിക്കാം. ദൈവദൂതന്മാൎക്കു ഈ വിചാര

മുണ്ടായാൽ ഇപ്രകാരം വിചാരിക്കപ്പെട്ടുമെങ്കിൽ മനുഷ്യ ക്കുണ്ടായാൽ എത്ര അധികമായി വിചാരിക്കപ്പെട്ടും?

ഹാ! ദൈവത്തിൽനിന്നു വല്ലതും ലഭിക്കുന്നതിനു അവകാശം പറയാം എന്നു വിചാരിക്കുന്നവൻ എവിടെ? അനുതാപത്താൽ പാപമൊചനം നേടികൊള്ളാമെന്നു വിചാരിക്കുന്നവർ പലർ ഉണ്ടെന്നു നാം കാണുന്നു എന്നാൽ ദുഃഖിക്കുന്ന ആ ഹൃദയം മുമ്പെ തന്നെ ദൈവത്തിന്റെ വക അല്ലയോ? എന്നു തന്നെയുമല്ല സത്യാനുതാപം ഹൃദയത്തിൽ ദൈവത്തിന്റെ ശബ്ദം തന്നെ അല്ലയോ? വിശ്വാസം മുഖാന്തരം മൊക്ഷത്തിന്നു യോഗ്യന്മാരാകാമെന്നു ചിലർ വിചാരിക്കുന്നു എന്നാൽ വിശ്വാസം ദൈവത്തിൽനിന്നു നമുക്കു കിട്ടിയിരിക്കുന്ന അറിവും ഉത്സാഹവും ദൈവത്തിനു തന്നെ കൊടുക്കയല്ലയോ? നല്ല പ്രവൃത്തികൾ മുഖാന്തരം രക്ഷയെ സമ്പാദിക്കാമെന്നു മറ്റു ചിലർ വിചാരിക്കുന്നു. എന്നാൽ നല്ല പ്രവൃത്തികളിൽ എന്തൊരു പുണ്യമുള്ളു? എന്തെന്നാൽ "വെള്ളിയും പൊന്നും എനിക്കുള്ളതാകുന്നു" എന്നു ദൈവം അരുളിചെയ്യുന്നു ദൈവം നമുക്കു നല്കിയിരിക്കുന്നവരങ്ങളെ ഉപകരിക്കുന്നതിനാൽ പുണ്യം വരുത്തുവാൻ കഴിയുമോ? നമ്മുടെ സമ്പത്തു മുഴുവനും അഗതികൾക്കായിട്ടു ദാനം ചെയ്യാം എന്നാൽ അതു മുഴുവനും ദൈവത്തിന്നുള്ളതാകുന്നു നമ്മുടെ ആയുസ്സുമുഴുവനും മറ്റുള്ളവരുടെ ഉപകാരത്തിന്നായിട്ടു ചിലവിടാം. എന്നാൽ അതിൽ ഓരോനാഴിക കൎത്താവിന്നുള്ളതാകുന്നു. ഇങ്ങിനെ ആകുന്നു എങ്കിൽ മനുഷ്യർ തങ്ങളുടെ രക്ഷയെ പുണ്യം മുഖാന്തരം പ്രാപിക്കുന്നതു എങ്ങിനെ? അതു വിലയ്ക്കു വാങ്ങുന്നതിനു അവരുടെ പക്കൽ യാതൊന്നുമില്ല. അതുകൊണ്ടു അവൎക്കു തങ്ങളെ തന്നെ അതിനു പാത്രവാന്മാരാക്കി തീൎപ്പാൻ വഹിയാ.

ദൈവത്തിനു മാത്രമേ ഇപ്രകാരമുള്ള പുണ്യമുണ്ടാവാൻ കഴിവു അതുകൊണ്ടു ദൈവത്തിനു മാത്രമേ മനുഷ്യജാതിയെ വീണ്ടെടുക്കാവു. അതുകൊണ്ടു ത്രിത്വത്തിൽ രണ്ടാമനായി യഹൊവായായ യേശു മനുഷ്യസ്വഭാവം എടുത്തു ആ സ്വഭാവത്തിൽ പൂൎണ്ണ ശുദ്ധിയോടും സ്നേഹത്തോടും കൂടെ ഭൂമിയിൽ വാസം ചെയ്തു. മരണം പാപത്താൽ ഉണ്ടായ ശാപം ആകകൊണ്ടു ആ സ്വഭാവത്തിൽ തന്നെ, താൻ കഷ്ടപ്പെട്ടു മരണത്തെ സഹിച്ചു.

അലോഹഭൂതങ്ങൾ

അമ്ലകരവാഹ്നം } ഇവ അന്തരീക്ഷത്തിൽ കണ്ടെത്തപ്പെടുന്ന വാഹ്നങ്ങൾ
യവക്ഷാരവാഹ്നം }
ജലജവാഹ്നം, ഹരിതവാഹ്നം, അംഗാരം· ഗന്ധകം, പ്രകാശദം, മുതലായവ.

ലോഹങ്ങൾ.

അമ്ലകരവാഹ്നത്തോടു കൂടെ ചേൎന്നിട്ടു കാരം ഉത്ഭവിപ്പിക്കുന്ന ലോഹമായ പൊററാസിയം;

സോഡാ ഉത്ഭവിപ്പിക്കുന്ന ലോഹമായ സോഡിയം;

ചുണ്ണാമ്പു ഉത്ഭവിപ്പിക്കുന്ന ലോഹമായ കാത്സിയം;

മഗ്നെഷിയാ ഉത്ഭവിപ്പിക്കുന്ന ലോഹമായ മഗ്നെഷിയം;

ഇരിമ്പു, ചെമ്പു, നാകം, ത്രപു, ഠരംയം, മങ്ങാനീസ, പാഷാണം, ക്രോമിയം, രസം, വെള്ളി, പൊന്ന, പ്ലാററിനം മുതലായവ.

൯. ഒററ വസ്തുവൊ ഭൂതമൊ എന്ന കാഴ്ചക്കാൎക്ക തോന്നുന്ന പല വസ്തുക്കളും സാക്ഷാൽ ഭൂതങ്ങളുടെ യോഗങ്ങളാൽ ഉണ്ടാകുന്നവ തന്നെ. അപ്രകാരം വെള്ളം എന്ന വസ്തു അമ്ലകരവാഹ്നവും ജലജവാഹ്നവും കൂടി ചേൎന്നിട്ടുണ്ടാകുന്നതാകകൊണ്ടു അത ഒരു ഭൂതയോഗനിൎമ്മിതമായ കൂട്ടുവസ്തു തന്നെ. വായു പ്രത്യേകമായിട്ടു അമ്ലകര വാഹ്നവും യവക്ഷാരവാഹ്നവും കൂടി ചേൎന്നിട്ടുണ്ടാകുന്നതാകുന്നു. ഉപ്പു ഹരിതവാഹ്നവും സോഡിയമും കൂടി ചേൎന്നിട്ടു ഉത്ഭവിക്കുന്ന ഒരു കൂട്ടുവസ്തുവാകുന്നു.

ആകൎഷണ വിഭാഗങ്ങൾ

൧· വസ്തുക്കളുടെ പ്രത്യേകമുള്ള ലക്ഷണങ്ങളിൽ ഒന്ന ആകൎഷണമാകുന്നു. പലതരമായിട്ടുള്ള ആകൎഷണങ്ങൾ ഉണ്ടു·

൨· **ഘനാകൎഷണം**· ഒരു കല്ലെടുത്തു മേല്പോട്ടു എറിഞ്ഞാൽ താഴത്തെക്കു വീഴുന്നത ഭൂമി ആ കല്ലിനെ ആകൎഷിക്കുന്നതുകൊണ്ടാകുന്നു· സൌരനിബന്ധനത്തിലുള്ള ഗ്രഹങ്ങൾ എല്ലാം സൂൎയ്യൻ അവയെ ആകൎഷിക്കുന്നതിനാൽ അതിന്നു ചുററുമുള്ള അവയുടെ ഗതികളിൽ ക്രമക്കേട കൂടാതെ നടന്നുവരുന്നു. ഇത ഘനാകൎഷണമെന്ന പറയപ്പെടുന്നു.

൩· **കാന്താകൎഷണം**· ഇത കാന്തം ഇരിമ്പിനെ ആകൎഷിക്കുന്നതിൽ നാം നല്ലവണ്ണം കണ്ടു അറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു.

൪· **വിദ്യുതാകൎഷണം**· പരീക്ഷ· ഒരു നീളമുള്ള മെഴുതിരിയൊ ഒരു കാചക്കുഴലൊ തീരെ തണുപ്പു പിടിക്കാത്ത ഒരു പട്ടുലേശ്ശുകൊണ്ടു നല്ലവണ്ണം തിരുമ്മിയാൽ മെഴുതിരി കനം കുറെഞ്ഞ കടലാസുനുറുക്കുകളെ ആകൎഷിക്കും, ഇത വിദ്യുതാകൎഷണമെന്ന പറയപ്പെടുന്നു.

൫· **സംലഗ്നാകൎഷണം**· പരീക്ഷ· രണ്ടു ഠരംയ ഉണ്ട എടുത്ത രണ്ടിന്റെയും ഓരോരൊ ഭാഗം മിനുസം വരുത്തുക. മിനുസംവന്ന ഭാഗങ്ങൾ രണ്ടും കൂട്ടിപ്പിടിക്ക. പിന്നെ വൃത്താകാരമായിട്ടു അവ രണ്ടു കൂട്ടി ഉരെക്ക· അവരണ്ടും തമ്മിൽ പററിപ്പിടിക്കും.

൬. പരീക്ഷ· ലോഹംകൊണ്ടു ഉണ്ടാക്കി നന്നാ മിനുസം വരുത്തീട്ടുള്ള രണ്ടു താലങ്ങൾ ഒന്നിനു മീതെ ഒന്നു വെച്ചാൽ അവയെ വെവ്വേറെ എടുക്കുന്നതിന്ന അധികം ശക്തി കാണിക്കേണ്ടി വരുന്നു.

ഇങ്ങിനെയുള്ള പരീക്ഷകളാൽ സ്പഷ്ടമാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ശക്തിക്കു സംലഗ്നാകൎഷണം എന്ന പേർ പറഞ്ഞു വരുന്നു. ഠരം സംലഗ്നാകൎഷണംകൊണ്ടു ഉലോം ചെറുതായിരിക്കുന്ന അണുക്കൾ ഒന്നിച്ചു ചേൎന്നിട്ടു ഓരോരൊ വസ്തുക്കളായി തീരുന്നു. ചൂടു ഠരം സംലഗ്നാകൎഷണശക്തിയെ ക്രമപ്പെടുത്തുന്നപ്രകാരം വസ്തുക്കൾ കട്ടിയായും ജലമായും വാഹ്നാകൃതിയായുമിരിക്കുന്നു.

൮. കേശാകർഷണം. ഇത സംലഗ്നാകർഷണത്തിന്റെ ഒരു വക ഭേദമാകുന്നു.

൧ പരീക്ഷ. ഒരു ചെറിയ കാചകുഴലിന്റെ അററം വെള്ളത്തിൽ മുക്കുക. കുഴലിന്റെ ചെറിയ ദ്വാരത്തിന്നകത്ത വെള്ളം പൊങ്ങി ഇടങ്ങും.

൨ പരീക്ഷ. ഒരു ശർക്കരയുണ്ട രണ്ടു മൂന്നു തുള്ളിവെള്ളത്തിന്നു മീതെ വെക്കുക. ഉണ്ടയുടെ സൂക്ഷ്മമായ ദ്വാരങ്ങളിൽ കൂടെ വെള്ളം മേല്ലോട്ടു കേറും.

രസവാദികയാകർഷണമൊ ബാന്ധവമൊ.

൯. ഗന്ധകവും ഇരിമ്പും എത്ര നല്ലവണ്ണം കൂട്ടി ഛേദിക്കപ്പെട്ടിരുന്നാലും ആ രണ്ടു വസ്തുക്കളുടെയും അണുക്കൾ ഇടകലൎന്നു ചേരുവാൻ തക്കവണ്ണം അവയെ കൂട്ടി ചേൎക്കുന്നതിന്നു മാത്രമെ നമുക്കു കഴിയത്തുള്ളു. എന്നാൽ രസവാദപ്രയോഗത്താൽ ആ വസ്തുക്കളെ കൂട്ടിചേൎത്താൽ ഗന്ധകത്തിന്റെ എങ്കിലും ഇരിമ്പിന്റെ എങ്കിലും സാദൃശ്യമായിട്ട ഒരു ലേശംപോലും ആ കൂട്ടുവസ്തുവിൽ കാണാതിരിക്കും. ചില സംഗതികളിൽ രസവാദബാന്ധവം മററ എല്ലാതരം ആകൎഷണങ്ങളിൽനിന്നും വ്യത്യാസപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. വസ്തുവിന്റെ ഉല്പത്തികളാകുന്ന അണുക്കളെ അത സംഘടിപ്പിച്ച ഉറപ്പിച്ചു നിൎത്തുന്നതുകൊണ്ട അത സംലഗ്നാകൎഷണത്തിന്ന തുല്യം എന്ന പറയാം. എന്നാൽ സംലഗ്നാകൎഷണം ഒരു തരമായ അണുക്കളെ സംഘടിപ്പിച്ച നിലനിൎത്തുമ്പോൾ രസവാദബാന്ധവം എന്നത പല തരമായിട്ടുള്ള വസ്തുക്കളുടെ അണുക്കളെ സംഘടിപ്പിച്ച നിലനിൎത്തുന്നു. എന്നാൽ സംലഗ്നാകൎഷണം ഒരു വസ്തുവിന്റെ ഗുണങ്ങൾക്ക ഒരു ഭേദഗതിയും വരുത്താതിരിക്കുമ്പോൾ രസവാദബാന്ധവം, യാതൊരു വസ്തുക്കളുടെ സമ്മിശ്രംകൊണ്ട ഒരു കൂട്ടുവസ്തു ഉണ്ടായൊ ആ കൂട്ടുവസ്തുവിനെ മേല്പറഞ്ഞ വസ്തുക്കളുടെ ഗുണത്തിലും നിറത്തിലും പുറമെയുള്ള കാഴ്ചയിലുംനിന്ന തുലോം വളരെ വ്യത്യാസമുള്ളതായിട്ട ആക്കുന്നു. രസവാദപ്രയോഗത്തിൽ വസ്തുക്കൾക്ക വരുന്ന മാററങ്ങൾ ഒക്കെയും ബാന്ധവത്താലൊ രസവാദാകൎഷണത്താലൊ ഉണ്ടാകുന്നവയാകുന്നു. രസവാദപ്രയോഗത്തിന്റെ സിദ്ധി അണുക്കളെ സംഘടിപ്പിക്കുന്നതിനാലുണ്ടാകുന്ന അണുയോഗവും അവയെ വെവ്വേറായി പിരിക്കുന്നതിനാലുള്ള അണുവിയോഗലയവുമാകുന്നു.

പലമാതിരിയായിട്ടുള്ള വസ്തുക്കളുടെ അണുക്കൾ ഒന്നിച്ച ചേൎന്നിട്ട ഒരു പുതിയ വസ്തുവാകുന്നതിന്ന അണുയോഗം എന്നപേർ

പലമാതിരി വസ്തുകൊണ്ട ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഒരു കൂട്ടുവസ്തു ... അതാതിന്റെ അണുക്കളായി അഴിക്കുന്ന വേലെക്ക അണുവിയോഗലയം ... പറഞ്ഞു വരുന്നു.

പരീക്ഷകൾ.

൧. ഒരു കാചപാത്രത്തിൽ കുറെ വെള്ളം എടുത്ത അതിൽ അസ്സാരം എണ്ണ ഒഴിക്കുക. എണ്ണ വെള്ളത്തോട ചേരാതെ മേലെ പൊങ്ങിക്കിടക്കും. അതുകൊണ്ട വെള്ളത്തിന്ന എണ്ണയോട ബാന്ധവമില്ല.

൨. അതിനോട കൂടെ അമ്മോനിയാ കൂട്ടി ആ കൂട്ടിനെ ഒരു കാചകോൽ കൊണ്ട ഇളക്കുക. എണ്ണയും അമ്മോനിയായും തമ്മിൽ ചേൎന്ന ചവല്ക്കാര ഭാവമായ ഒരു കുഴമ്പുണ്ടാകും. അതുകൊണ്ട എണ്ണയും അമ്മോനിയായും തമ്മിൽ ബാന്ധവമുണ്ട. ഇത വസ്തുക്കൾ തമ്മിൽ തനിയെ ലളിതമായി ചേരുന്നു എന്നുള്ളതിന്റെ ഉദാഹരണമാകുന്നു.

൩. മേല്പറഞ്ഞ ചവല്ക്കാര ഭാവമായ കൂട്ടിനോട കൂടെ രണ്ടു മൂന്നു തുള്ളി ഗന്ധകാമ്ലം ഒഴിക്കുക. അപ്പോൾ അമ്മോനിയായിക്കു ഗന്ധകാമ്ലത്തോട എണ്ണയോടുള്ളതിൽ അധികം ബാന്ധവം ഉണ്ടാകകൊണ്ട അത എണ്ണയെ വെടിഞ്ഞ അമ്ലത്തോട ചേൎന്ന അമ്മോനിയാഗന്ധകതം എന്ന പേരായ ഒരു കൂട്ടു വസ്തു ഉണ്ടാകും. അപ്പോൾ എണ്ണ മേല്പറഞ്ഞ പ്രയോഗത്തിൽനിന്ന വിമുക്തപ്പെട്ട പിന്നെയും മുകളിൽ പൊങ്ങിക്കിടക്കും. ഇത ഭൂതയോഗത്തിന്റെയും ഭൂതവിയോഗലയത്തിന്റെയും സൂക്ഷ്മമായ ഉദാഹരണം.

൯. ഒരു കാചപാത്രംവെള്ളത്തിൽ കുറെ വങ്കശൎക്കര ദ്രവിപ്പിച്ച അതിനോട കൂടെ അല്പം ഗന്ധകാമ്ലം ഒഴിക്ക. അപ്പോൾ ഗന്ധകാമ്ലത്തിന്റെയും ശൎക്കരയുടെ ... സിന്റെയും ബാന്ധവത്താൽ ഉണ്ടായ ഒരു വെള്ളക്കൂട്ടവസ്തു പാത്രത്തിന്റെ അടിക്ക അടിയും.

൰. വങ്കശൎക്കരയുടെ ദ്രാവകത്തോടെ കൂടെ രണ്ടു മൂന്നു തുള്ളി സോഡ്ധഃഗന്ധകതപം എന്നതിന്റെ ദ്രാവകവും ഒഴിക്ക. മുമ്പിലത്തെ പരീക്ഷയിൽ കണ്ടതു പോലെ വങ്കഗന്ധകതപം അടിയിൽ അടിക്കയും സോഡ്ധാമ്ലതപം പിന്നെയും ദ്രാവകാവസ്ഥയിൽ ഇരിക്കയും ചെയ്യും. ഇതു വസ്തുക്കളുടെ പരസ്പര മാററത്തിന്റെ ഒരു ഉദാഹരണം

൰൧. ഭൂതയോഗങ്ങളും ഭൂതവിയോഗങ്ങളും എല്ലായ്പോഴും സ്വാഭാവിക വസ്തുക്കളിലും സൃഷ്ടകൃത വസ്തുക്കളിലും നടന്നു വരുന്നു. ഒരു കഷണം കല്ലണ്ണാമ്പ തീയിൽ പിടിച്ചു അതു ചുവപ്പാൻ തക്കവണ്ണം ചൂട പിടിപ്പിച്ചാൽ അംഗാരാമ്ലവായു എന്ന പേരായ ഒരു വസ്തു അതിൽനിന്ന പോകുന്നു. പിന്നെ കല്ലണ്ണാമ്പിൽ ശേഷിപ്പുള്ളത കമ്മായം മാത്രം ആകുന്നു. കരിക്കട്ട എരിഞ്ഞുപോകുമ്പോൾ വായുവിലുള്ള അമ്ലകരവായുവും അംഗാരത്തോട ചേൎന്നിട്ട അംഗാരാമ്ലവായുവും ഉണ്ടാകുന്നു. അതവായുവിൽ ചേൎന്ന പിന്നെ കാണ്മാനില്ലാതെയായി തീരുന്നു. എന്നാൽ ഇതുകൊണ്ടു ലോകത്തിൽ അതിന്ന വസ്തുവിനാശം വരുന്നില്ല. എന്തെന്നാൽ വസ്തുക്കളുടെ ദ്രവ്യസ്വരൂപത്തിന്ന മാററം വരുന്നതല്ലാതെ ആ വസ്തുക്കൾ തന്നെ ഇല്ലാതെയാകുന്നില്ല. കുറെ ശൎക്കര വെള്ളത്തിൽ ദ്രവിപ്പിച്ചാൽ പിന്നിട ശൎക്കരയായിട്ട അതിനെ കാണ്മാൻ വഹിയാ എങ്കിലും ആ വസ്തുവിന്നവിനാശം വന്നിട്ടില്ലല്ലൊ. അത വെള്ളത്തോട കൂടെ ചേൎന്നിട്ട ശൎക്കര ദ്രാവമായിരിക്കുന്നു. ഇപ്രകാരം തന്നെ നമ്മുടെ ചുററും വസ്തുക്കൾ അവയുടെ രൂപത്തെ മാററം ഓരോ വഴിയിൽ മാറുന്നത നമുക്ക സാക്ഷിപ്പെടുത്താം.

(ശേഷം പിന്നാലെ)

INDIA IN THE VEDIC ERA.

PAPER III.

In pursuing our investigation of the early history of the Arya race, let us now consult the Rig-Veda, the most ancient of Hindu writings. And first we shall find that while the authors of the hymns of the Rig-Veda name their own people ARYYA, another class of people are called DASYU, and sometimes Rakshas, who, there can be little doubt, were already in India before the arrival of the Aryans, and were different in colour, language, and customs from the writers of the Vedic hymns. For instance such passages, as the following occur,

സജാതൂഭൎമ്മാശ്രദ്ദധാനഓജഃപുരോവിഭിന്ദന്നചരൽവിദാസീഃ।
വിദ്വാൻവജ്രിൻദസ്യവേഹേതിമസ്യാൎയ്യംസഹോവൎദ്ധയാദ്യുമ്നമിന്ദ്ര॥

"Armed with the lightning, and trusting in his strength, he (i. e. Indra) moved about, shattering the cities of the Dasyus. Indra, the thunderer, who art wise, hurl thy shaft against the Dasyu, and increase the might and glory of the Aryya."

ദാസാഃചവൃത്രാഹതമാൎയ്യാണിചസുദാസമിന്ദ്രാവരുണാവസാവതം॥

"Slay both the Dasa enemies, and the Aryya; protect Sudas with your succour, O Indra and Waruna."

In many similar passages the names ***Aryya,*** and ***Dasyu*** are mentioned together, showing that both words are used as referring to tribes of *men.* The word Dasyu does indeed often mean ***demons***; but it is evident from such passages as the above, that it is as often used to denote a race of human beings. In the Mahabharatha we read of the same people as inhabiting the mountains (ദസ്യൂൻപൎവ്വതവാസിനഃ). In the same Poem we read of a brahmin who lived in a village of Dasyus, of whom another brahmin asks, 'How is it that thou hast sunk into the condition of a Dasyu?' The colour or caste of the Dasyu is also mentioned in the Rig-Veda, (യോദാസംവൎണ്ണമധരംഗുഹാകഃ, "He who swept away the base Dasa colour, or caste"). The word വൎണ്ണം appears to have derived its common meaning of *caste,* from its original use in distinguishing between the fair *colour* of the Aryans and that of the more swarthy aborigines of the country. In other passages the Dasyus are called "observers of different rites," and are said to be "without sacrifices," and to "disregard the gods." Their cities are also spoken of in many passages, as in one above quoted.

ഇന്ദ്രാഗ്നീനവതിംപുരോദാസപത്നീരധൂനുതം।

സാകമേകേനകൎമ്മണാ

Indra and Agni, by one effort, have shattered ninety cities of the Dasyus." The wealth of the same people is also referred to in not a few passages in the Rig-Veda. Many passages from the Rig-Veda, of like import with the above, are quoted by Mr. Muir in his second Volume of "Sanscrit Texts:" and we cannot avoid the conclusion, that, though the term Dasyu may sometimes be used to indicate imaginary demons, yet in very many instances the allusion is to a race of men hostile to the Aryans, and despised by them on account of their black colour and primitive habits.

By a thoughtful study, then, the hymns of the Rig-Veda, the real contents of which so few Hindus of the present day are acquainted with, and which, because they are ignorant of them, they regard with such superstitious awe—such awe, that a well-read Waryar once told the writer of this paper, that if he read the Vedas he would lose his speech—but which are human compositions of very ordinary merit, addresses, chiefly, to Indra and Agni, and are only interesting on account of their great antiquity, and the picture they afford of Hindu life at a very early period,—these hymns are made to yield an historical fact of importance, which is, that as the Hindus invaded India, and advanced Eastwards from the Indus, they found a more primitive race, who continually impeded their progress. (A free translation of one of the Vedic hymns is

inserted at the end of this paper, as a specimen of their usual character).

Mr. Muir, whose investigation of this subject has been most thoroughly and carefully conducted, sums up his evidence from the Rig-Veda as follows:—"We may conceive the Aryas advancing from the Indus in a south-easterly direction into a country probably covered with forest, and occupied by savage tribes, who lived in rude huts, and subsisted on the spontaneous product of the woods, or on the produce of the chase, and of fishing; or perhaps by some rude attempts at agriculture. These barbarians were of dark complexion, perhaps also of uncouth appearance, spoke a language fundamentally distinct from that of the Aryas, differed entirely from them in their religious worship, which no doubt would partake of the most degraded fetishism, and (we can easily suppose) regarded with intense hostility the more civilised invaders, who were gradually driving them from their ancient fastnesses. The Aryas, meanwhile, as they advanced, and gradually established themselves in the forests, fields, and villages of the aborigines, would not be able all at once to secure their position, but would be exposed to constant reprisals on the part of their enemies, who would "avail themselves of every opportunity to assail them, to carry off their cattle, disturb their rites, and impede their progress." The black complexion, ferocious aspect, barbarous habits, rude speech, and savage yells of the Dasyus, and the sudden and furtive attacks which, under cover of the impenetrable woods, and the obscurity of night, they would make on the encampments of the Aryas, might naturally lead the latter to speak of them, in the highly figurative language of an imaginative people in the first stage of civilisation, as ghosts or demons; or even to conceive of their hidden assailants as possessed of magical and superhuman powers, or as headed by devils. The belief in ghosts is not obsolete (as every one knows) even in modern times and among Christian nations. In the case of nocturnal attacks, the return of day would admonish the assailants to withdraw, and would restore the bewildered and harrassed Aryas to security; and, therefore, the rising of the sun in the east would be spoken of as it is in one of the Bràhmanas, as driving away or destroying the devils. In a similar way the author of the Rámāyana, speaks" (as we have already seen) "of the barbarian tribes encountered by Rāma in the Dekhan as Rakshasas and monkeys. This state of things might last for some time. The Aryas, after advancing some way, might halt, to occupy, to clear, and to cultivate the territory they had acquired, and the aborigines might continue in possession of the adjacent tracts, sometimes at peace, and sometimes at war with their invaders. At length the further advance of the Aryas would

either drive the Dasyus into the remotest corners of the country, or lead to their partial incorporation with the conquerors as the lowest grade in their community."

But the question will arise, how do we know that, as Mr. Muir says, these Aryans advanced in a south-eastern direction from the Indus? The writers of the Vedic hymns appear, from their silence, to have been ignorant of the regions of the South. Although, for instance, the Himalayas are mentioned in the Vedas, there is no allusion whatever to the Vindhyas. The Ganges again is barely mentioned; and so far was it from being considered at that time the holiest of rivers, that it is the Sindhu (or Indus) that is most frequently celebrated in the hymns of the Veda. Another river shares equal honors with the Indus, the Sarasvati, a river to the east of the Punjab; and we have already mentioned, in a former paper, how in the Satapatha-brahmana the brahmins are described as first passing on beyond this river, and taking possession of uncultivated country. The rivers of the Punjab are also mentioned. It is evident then that the countries best known to the writers of the Vedic hymns were those bordering on the Indus, and the rivers of the Punjab. It is worthy of remark also here, that in the Mahabharata the region of *Kashmir* is celebrated as being "all-holy, and inhabited by great rishis."

There is one more link in our argument; Mr Muir observes that Yaska, the author of the Nirukta, refers to pure Sanscrit words used by the Kambojas, a people who lived *beyond the Indus* towards the North-West. Now the inference clearly deducible from this is, that in early times the Sanscrit language was spoken on the western side of the Indus, as well as on the eastern; a fact which speaks for itself, and shows that the Kambojas at least were orginally an Aryan tribe.

The evidence then of history, so far as it can be gathered from the Rig-Veda, the Ramayana, and other ancient writings, is that the Hindus, properly so called, namely, the Sanscrit-speaking Aryan race, have gradually spread over India from the districts bordering on the Indus: for we have traced their history back, finding first that there is good evidence that the Sanscrit-speaking tribes at one time began to spread over South India generally from the north of the Vindhya mountains, and that they found, and conquered, other tribes of more barbarous manners than themselves, who were already settled in the country, and who spoke languages fundamentally different from the Sanscrit. We have found also that in the Vedic Era, that is in times more remote still, the Aryan race had no knowledge whatever, so far as we can find, of the country south of the Vindhyas; that in fact they appear not to have reached even so far south as that chain

of mountains; that the Ganges seems to have been but little known to them; that they were most familiar with the Indus, its tributaries, and the Sarasvati; that as they advanced eastwards, they were harassed by an uncouth people, often mentioned in the Rig-Veda as *Dasyus*, who, like the Rakshasas in the Ramayana, were no doubt an aboriginal race already in possession of the soil; and lastly, that we have an account of a race speaking the Sanscrit language, in very early times, in a district to the north-east beyond the Indus. Whatever be the remoter origin of the Hindus then, we have evidence from their own literature, that they have gradually spread over Hindustan from the districts bordering on the Indus, and have been everywhere met by pre-occupiers of the country, the remains of whom, no doubt, are still to be found in the various hill-tribes, the low castes as at present existing, and the mass of the Dravidians.

While however by means of the more ancient Sanscrit writings we can trace, with unerring accuracy, the "foot-prints on the sands of time" of the march of the Aryan race east and south from the banks of the Indus, we can scarcely find any clue to their earlier history from the same source; unless indeed it be thought that we have a hint of a more northern origin from the mention in the Rig-Veda of winter and autumn. Now at this point it is that the evidence of *language* meets us. We have already seen, in a former paper on the subject (p. p. 89—95), that the Sanscrit belongs to the same family of languages as Zend, Greek, and Latin, and especially that it has a very intimate relationship with Zend. The fact is that the likeness between Zend and Sanscrit is very strong; and it is indisputable, as before stated, that the fathers of the nations who spoke these languages had a common origin; while the closer affinity of the Zend to the Sanscrit would seem to indicate that the Hindus and the Bactrians separated from each other at a later date, than the separation from them of the fathers of the Latin and Greek nations. We must naturally look therefore for some region whence these nations originally migrated. Are we to look for that region in North-western India? We have traced the Hindus back there through means of their own literature. Now this supposition is beset by many difficulties, not the least of which is the improbability that first the Greek colony, then the Latin colony, and lastly the Bactrian colony, should successively migrate westward, when such a noble country lay to the east. Such is indeed possible: but it appears much more natural to look for a more central region as the focus of migration. That the first Aryan colony entered India from the west is rendered probable by the fact that many other conquerors have entered by the same route. The Dravidians, whom the Aryans found already settled in

Central and South India, are shewn with good evidence to have crossed the Indus; Semiramis, Alexander the Great, Seleucus, Mahmud of Gazni, the Afghans, the Moguls, the Persians under Nadir Shah, all entered India from the north-west. It would appear then at least probable that the Aryans entered also from the west. This derives additional probability from the consideration that if this were the case we should find them settling at first in the very districts, in which in fact we do find them according to their own literature, namely, by the Indus, and in the Punjab. Moreover in the Vedic Era, as we have seen, the Aryans were gradually progressing eastwards from the Indus, as at a later time they spread towards the south, in both cases being opposed by hostile tribes already claiming the country. So that every thing indicates that the Aryans were *invaders*.

Every probability therefore would seem to favour the idea that the early Hindus were a colony from some country to the North West of Hindustan. And when we look at not only the relation between Zend, or ancient Bactrian, and Sanscrit, but at the similarities which existed between the religions and mythologies of the ancient Bactrians and Hindus, we can scarcely forego the conviction that Bactria itself, or some not very remote district in Central Asia, was their common birth-place. Neither must we forget that *all* the Indo-Germanic nations must have originally migrated from the same district, wherever it was; and that it is much more conceivable that it was in Central Asia, whence one clan would migrate East, another South, another West, than in North India, whence all, except the Hindus, must have travelled towards the North-West. And last, but not least, we may remember that the Inspired Writings tell us, that, after the flood, the family of Noah lived and increased in Central Asia; so that when the most ancient nations can trace their remote origin to that part of the world, it is but what we might expect.

HYMN TO INDRA AND AGNI,

by Medhatithi.

(From the Rig-Veda.)

Indra and Agni, to our sacred rites,
Desirous of their praise, I hither call;
Chief drinkers of our Soma-juice are they.
Them celebrate in sacrifice, O friends;
Indra and Agni glorify, and laud
In song. Them to the friendly hymn we call

Indra and Agni, whom the Soma-juice
Delights, of this libation to partake.
Our gods so terrible we hither call
To this libation now prepared; Indra
And Agni, hither come. Ye mighty ones,
Guardians of our assemblies, still subdue
And render harmless all the Rakshasas;
And to the Cannibals no offspring give.
Be watchful to approach our sacrifice;
Indra and Agni, bless and guard our homes.

PRAYER.

Prayer may not come to God's high throne
Save from a soul full-bent,
They pray amiss who say their prayers
Without sincere intent.

Those only will receive, who *ask*;
And asking, verily,
Betokens a *felt need* of gifts:
It is the beggar's plea.

Those only find, who *seek*; and this
Means zeal and patience both;
A treasure-seeker will not yield
Himself to fear and sloth.

To those who *knock*, the door unfolds;
But entrance is denied
To such as, careless yet, or proud,
Stand listlessly outside.

Ask, ***seek***, and ***knock***; for such is prayer,
As Jesus once did teach,
The prayer which God our Father loves,
The prayer which heaven will reach.

W. S. S.

നാനാർത്ഥം

വർത്തമാനങ്ങൾ

അമെരിക്കയിൽ വളരെ നാളായ യുദ്ധം ഇപ്പോൾ അവസാനിക്കാറായി എന്ന തോന്നുന്നു. തെക്കേഭാഗത്തിലുള്ള പടനായകന്മാർ കീഴടങ്ങിവരുന്നു. അത്ലാന്തിക്കാ സമുദ്രത്തിന്നക്കരെ ഇനി ഏറെ താമസിയാതെ ഒരിക്കൽ കൂടെ സമാധാനം വാഴുമെന്നു ഞങ്ങൾ ആഗ്രഹിക്കുന്നു.

പ്രസിദന്തായിരുന്ന മേസ്തർ ലിങ്കോലൻ എന്ന ആളിനെ കള്ളിച്ചുകൂട്ടിയുംകൊണ്ടു കുലചെയ്ത സംഗതി വായനക്കാരിൽ ചിലർ മുമ്പെ തന്നെ കേട്ടിട്ടുണ്ടായിരിക്കുമെല്ലൊ. അതു ഈ യുദ്ധംകൊണ്ടു വന്നിരിക്കുന്ന വ്യസനസംഗതികളിൽ ഒന്നാകുന്നു. ഒരു രംഗസ്ഥലത്തു അനേകായിരം ആളുകൾ കൂടിയിരിക്കുമ്പോൾ ഒരു കുത്തികൊല്ലി പുറകിൽ കൂടെ വന്നു വെടിവെച്ചുകളഞ്ഞു എന്നാകുന്നു കേൾക്കുന്നതു. ദൈവം വാഗ്ദത്തം ചെയ്തിരിക്കുന്നപ്രകാരം മനുഷ്യർ ഒരിക്കലും യുദ്ധത്തെ അഭ്യസിക്കാതെ തങ്ങളുടെ വാളുകളെ കൊഴുവുകളായിട്ടും കുന്തങ്ങളെ വൃക്ഷങ്ങളെ കോതുന്നതിനുള്ള വെട്ടുകത്തികളായിട്ടും തീർക്കുന്ന കാലങ്ങൾ എത്ര മഹത്വമുള്ളതായിരിക്കും!

പ്രസിദന്തിനെ കൊന്നതു നഗരത്തിൽ ഫോഡ്ഡിന്റെ രംഗസ്ഥലത്തോടടുത്തു തന്നതു വകയായ ഒരു മുറിയിൽവെച്ചു ഏകദേശം ൧൦ മണി സമയമായപ്പോൾ ആയിരുന്നു. ആ മണിക്കു പ്രസിദന്തും മദാമ്മയും അവിടെ ചെന്നു വേറൊരു സായ്പും മദാമ്മയും കൂടെ അകത്തുണ്ടായിരുന്നു. ഏകദേശം ൧൦ മണിയായി കളിയുടെ ഒരു നിറുത്തു സമയത്തു ആ കുലപാതകൻ പ്രസിദന്തും മറ്റും ഇരുന്ന മുറിയുടെ വാതില്ക്കൽ കാവൽ ഇല്ലാഞ്ഞതിനാൽ തക്കം കൂടാതെ അകത്തു കേറി പ്രസിദന്തിന്റെ പുറകിൽ കൂടെ അടുത്തു ചെന്നു തലെക്കു നോക്കി ഒരു വെടികൊടുത്തു. ഉണ്ടയും തലയുടെ പുറകിൽകൊണ്ടു ഉള്ളെ കേറി. ഉടൻ തന്നെ ഈ കുലപാതകൻ ഒരു പിച്ചാങ്കത്തിയോ ചൊട്ടയൊ വീശിയുംകൊണ്ടു മുറിയിൽനിന്ന അരങ്ങത്തു ചാടി ക്രൂരന്മാർ എപ്പോഴും ഇങ്ങനെയാകുന്നു എന്നു പറഞ്ഞുംവെച്ചു പിന്നണിയിലേക്കു മാറിക്കളകയും ചെയ്തു. ഉണ്ട കൊണ്ട ഉടനെ പ്രസിദന്തു ബോധം കെട്ടു താഴെ വീണു ആ പടുതിയിൽ പിറ്റെ ദിവസം കാലത്തു ഏഴരകാൽ മണിവരെ കിടന്നു ചാകയും ചെയ്തു. ഈ കുല ചെയ്തവൻ കളിക്കാരിൽ ഒരുത്തനായി ബൂത്ത എന്നൊരാൾ ആയിരുന്നു. ഇതു ചെയ്താൽ യശസ്സുണ്ടാകുമെന്നു അവൻ ഭോഷത്വമായി വിചാരിച്ചു. എന്നാൽ ഈ കുലപാതകം ഉണ്ടായതു തെക്കേ ഭാഗക്കാരുടെ കൂട്ടുകെട്ടിൽനിന്നു വന്നതായിരിക്കുമെന്നും ഒട്ടുപേർ വിചാരിക്കുന്നു.

രംഗസ്ഥലത്തു ഈ കുലപാതകം ഉണ്ടായ സമയത്തു തന്നെ വേറൊരു കുലപാതകൻ മെസ്തർ സീവോഡ്ഡിന്റെ വീട്ടുവാതില്ക്കൽ ചെന്നു മെസ്തർ സീവോഡ്ഡിന്റെ പേക്ക ആയാമിന്റെ വൈദ്യൻ ഒരു കുറിപ്പടി തന്നയച്ചിരിക്കയാൽ അകത്തു കേറെണമെന്നു പറഞ്ഞുംകൊണ്ടു സീവോഡ്ഡു കിടക്കുന്ന മാളികയുടെ മൂന്നാമത്തെ തട്ടിന്മേലേക്കു പാഞ്ഞു ചെന്നപ്പോൾ ഫ്രെഡ്രിക്ക സീവോഡ്ഡു എന്നൊരാൾ അവിടെ നില്ക്കുന്നതു കണ്ടു അവന്റെ തലെക്കിട്ടടിച്ചു വളരെ മുറിപ്പെടുത്തിയതു കൂടാതെ തലയോട്ടി രണ്ടിടം തല്ലിയുടെച്ചു. അവൻ ചത്തുപോകുമെന്നു തോന്നുന്നു. പിന്നെ മുറിയിലേക്കു പാഞ്ഞു കേറി. സീവോഡ്ഡു അപ്പോൾ കട്ടിലിൽ കിടക്കയായിരുന്നു. അവന്റെ പെങ്ങൊച്ചും അതിനെ സൂക്ഷിക്കുന്നവനും കൂടെ ആ മുറിയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇവൻ ചെന്ന ചെലവിനു ആ ബാലിക്കാരന്റെ ചങ്കിൽ ഒരു കുത്തുകൊടുത്തു അവനും ചത്തുപോകും നിശ്ചയം. കടന്നു ഒരു പിച്ചാങ്കത്തികൊണ്ടോ ചൊട്ടകൊണ്ടോ സീവോഡ്ഡിന്റെ തൊണ്ടയും മുഖത്തും ഈരണ്ടു കുത്തുകുത്തി ഭയങ്കരമായ മുറിവുംപെട്ടു. അപ്പോഴത്തേക്ക മുറിപെട്ട സിക്രട്ടറിയായ സീവോഡ്ഡിന്റെ മൂത്ത മകനായ മേജ്ജർ സീവോഡ്ഡും വേറൊരു വേലക്കാരനും കൂടെ ഓടിവന്നു സിക്രട്ടറിയെ വിടുവിപ്പാൻ ശ്രമിച്ചു. ഇവൻ അവരെയും മുറിപ്പെടുത്തിയും വെച്ചു മണ്ടിക്കളക

യും ചെയ്യു. സിക്രട്ടറിയെ കുത്തിയതിൽവെച്ചു അവന്റെ ചെസ്റ്റരത്തൊഴിൽ ആകട്ടെ മറ്റു സാരമായ രക്തക്കുഴലുകൾ ആകട്ടെ ഒന്നും മുറിഞ്ഞില്ല. എന്നാൽ രക്തം ഏറെ അധികം പൊയതുകൊണ്ടു വളരെ നേരത്തേക്കു മോഹാലസ്യപ്പെട്ടു കിടന്നുപോയി അവൻ ഒരു വേഗ സൌഖ്യപ്പെട്ടുമായിരിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നു.

പാപ്പാ. കഴിഞ്ഞലക്കത്തിൽ പാപ്പാ എല്ലാ ബിഷോപ്പന്മാൎക്കും ഒരു തിരുവെഴുത്തു കൊടുത്തയച്ചപ്രകാരം ഞങ്ങൾ പറഞ്ഞുവെല്ലൊ. ഇനി ഏറെ താമസിയാതെ പാപ്പാ റോമ്മായിൽനിന്നു പൊയ്ക്കൊള്ളുകെ പാടുള്ളു എന്നു അക്കപ്പാടെ എല്ലാവൎക്കും തോന്നിയിരിക്കകൊണ്ടു യൂറോപ്പിൽ പാപ്പായുടെ സംഗതി വിനോദമായിരിക്കുന്നു. അവന്റെ ചെറുപ്പത്തിലെ സംഗതിയെപ്പറ്റി ഞങ്ങൾ ഈയിടയിൽ വായിച്ചറിഞ്ഞ കാൎയ്യങ്ങൾ ചുരുക്കത്തിൽ പറയാം. പാപ്പാ നമ്മെ എല്ലാവരെയുംപോലെ തന്നേ രാഗാദികൾ ഉള്ള മനുഷ്യൻ ആകുന്നു. അവന്റെ മനസ്സിൽ ഇരുന്ന ആഗ്രഹം പാപ്പായായ ഗ്രെയോവാനിമാസ്റ്റൈ ആകെണമെന്നല്ല രാജ്യമക്കളോടു കൂടെ ഇരിക്കുന്ന ഗ്രെയോവാനിമാസ്റ്റൈ ആകെണമെന്നായിരുന്നു എന്നു തോന്നുന്നു. അവൻ റോമ്മാസഭെക്കു ഇപ്പോൾ ഒരു മേലധികാരിയായിട്ടിരിക്കുന്ന ഒരു വയസ്സൻ മാത്രം എന്നു വിചാരിച്ചുവരുന്നതല്ലാതെ അവന്റെ ബാല്യചരിത്രത്തെക്കുറിച്ചു നാം ഒന്നും വിചാരിക്കുന്നില്ല. പാപ്പായായ ഗ്രെയോവാനിമാസ്റ്റൈ ചെറുപ്പമായിരുന്നപ്പോൾ ബഹുസുന്ദരനും വസ്ത്രാലങ്കാരമോടികാരനും സ്നേഹം പിടിക്കുന്നതിനു നല്ല വശതയുള്ളവനും ആയിരുന്നു. അപ്പോഴത്തെ ആഗ്രഹം പട്ടക്കാരനാകെണമെന്നല്ല പടയാളിയാകെണമെന്നായിരുന്നു. അവൻ ഇങ്ങനെ മനസ്സുവെച്ചതു പ്രത്യേകം ഏകാകിയായിരിക്കെണമെല്ലൊ എന്നുള്ളതിനെ ഭയന്നായിരിക്കും എന്നു തോന്നുന്നു. എന്നാറെ അവന്റെ വിചാരം ഒന്നും സാധിച്ചില്ല. അവൻ ഒരു പെണ്ണിനെ കെട്ടെണമെന്നും കെട്ടാമെന്നും യഥാവിലെ ഉറെച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. എന്നാൽ ആ പെണ്ണിന്റെ ഉടയക്കാർ ഈ ബസ്ത്രാപോരായെന്നും ഇവനെക്കാൾ കൊള്ളാകുന്ന ഒരുത്തനെകൊണ്ടെ കല്യാണം കഴിപ്പിക്കും എന്നും പറഞ്ഞു പാപ്പായാകുവാനിരുന്ന ഇവനെ തള്ളിക്കളഞ്ഞു. ഈ സമയത്തു ഇവനു [illegible] വയസ്സുണ്ടായിരുന്നു. ഇങ്ങനത്തെ മനസ്സിടിവുകൾകൊണ്ടു നാം ചത്തുപോകയില്ല എന്നുവരികിലും ഇതിനു പിൻപുള്ള പ്രായത്തെക്കാൾ ഈ വയസ്സാകുന്നു നമ്മെ അധികം ഉപദ്രവിക്കുന്നതു. ഈ ചെറിയ മാസ്റ്റൈ ഇലോം [illegible] യിരുന്നു. ഒടുക്കം ഒരു സ്നേഹിതൻ അവനെ പിടിച്ചുപള്ളിയിൽകൊണ്ടു[illegible] സകല ലോകവ്യാകുലങ്ങളിൽനിന്നും ഒഴിഞ്ഞിരിപ്പാൻവേണ്ടി പട്ടം [illegible]ക്ക എന്നു പറഞ്ഞു. അവൻ അങ്ങനെ തന്നേ ചെയ്തു. അതിന്റെ ശേഷം [illegible] അവന്റെ ചരിത്രം അറിഞ്ഞിട്ടുമുണ്ടു.

പാപ്പാ റോമ്മായിൽ താമസിക്കുന്ന ഇതു പക്ഷെ അവസാന ആണ്ടായിരിക്കും. യൂറോപ്പിൽ എല്ലാടത്തും ഇങ്ങനെ തന്നേയാകുന്നു വിചാരിച്ചിരിക്കുന്നതു. പാപ്പായെ തന്റെ ജനങ്ങളുടെ കയ്യിൽനിന്നു തടുപ്പാനായിട്ടു റോമ്മായിൽനിന്നു ഇനി പട്ടാളത്തെ അനുവദിപ്പാൻ കഴിയുന്നതല്ല എന്നു പറയുന്നു. ഫ്രാൻസിൽനിന്നു അയച്ചിരിക്കുന്ന പട്ടാളത്തെ തിരികെ വിളിപ്പിപ്പാനും പോകുന്നു. ഒൻപതാം പയസ്സാകുന്ന പാപ്പാ സ്പെയിനിൽ പോയി സങ്കേതം പ്രാപിക്കുമൊ അതോ തന്റെ അനുസരണമില്ലാത്ത മക്കളുടെ സംരക്ഷണത്തെക്കാൾ പ്രൊട്ടെസ്റ്റന്റുകാരുടെ സംരക്ഷണം മതിയെന്നു പറയുമൊ കണ്ടെയറിയാവൂ

ഒരു നല്ല ഉത്തരം.

(താഴെപറയുന്ന സംഗതി വായനക്കാരിൽ ഒരുത്തൻ എഴുതിഅയച്ചതാകുന്നു)

കുറെക്കാലമായി പ്രൊട്ടെസ്റ്റാന്തസഭയിൽ കൂടി നടന്നുവരുന്ന ഹീനജാതിക്കാരായ സഭക്കാരുടെ വൎദ്ധനവും സ്ഥിരതയും അവരുടെ അയൽവാസികളായ പാപ്പാമാൎഗ്ഗക്കാർ കണ്ടു ക്രിസ്തുവിന്റെ കാലത്ത ജീവിച്ചിരുന്ന യൂദന്മാരെ[illegible]പോലെ അസൂയകൊണ്ടു പരവശന്മാരായി ഇവരുടെ ഉപദേശം ലോകം ര

ക്കേയും നിറെച്ചുവല്ലൊ എന്ന പറഞ്ഞ മുന്തിയ ആളുകളുടെ നേരെ എന്തു
ഞെന്നാൽ യാതൊന്നും ഫലിക്കയില്ലെന്നു കരുതി ഠരം പാവപ്പെട്ട നമ്മുടെ
ക്രിസ്ത്യാനികളെ ആളയച്ചുവരുത്തി പ്രൊട്ടെസ്റ്റന്തുമതം ഉപേക്ഷിക്കുന്ന
തിനും പാപ്പാമാൎഗ്ഗം സ്വീകരിക്കുന്നതിനും വേണ്ടി ചാലെക്കൂട്ടിയുംകൊണ്ടു ഇ
വരോട പറഞ്ഞതെന്തെന്നാൽ, മഹാ രാവിത്തുകപ്പെട്ടവരേ ലോകത്തിലുള്ളതി
ലേക്കും പുരാധീനവും സത്യവും ആയിരിക്കുന്ന ഞങ്ങളുടെ മാൎഗ്ഗം വെടിഞ്ഞും
വച്ചു ഇടക്കൂട്ടുകാരും മഹാറോൻപെട്ടവരുമായ ഇംഗ്ലീഷന്മാരുടെ മാൎഗ്ഗത്തിൽ
നിങ്ങൾ ചെന്നുചേൎന്ന നിത്യനാശത്തിലേക്ക പോകുന്നതിനൊ? അമ്മക്കൂടാ
തേയും ഞങ്ങൾക്കുള്ള പദവികൾ പോലെ എങ്കിലും വിശേഷങ്ങൾപോലെ
എങ്കിലും യാതൊന്നും അവൎക്കില്ലായെന്നുള്ളതും നിങ്ങൾക്കുതന്നെ കണ്ടറി
യാമെല്ലൊ. പിന്നെയും ഞങ്ങളുടെ മാൎഗ്ഗക്കാർ തന്നെയും എത്ര സ്ഥിരതയും ആ
ചാരണാമുള്ളവർ ആകുന്നു എന്ന നോക്കുവിൻ. ഠരം ഇംഗ്ലീഷന്മാർ നമ്മു
ടെ ദിക്കിൽ വന്നതിൽപിന്നെ ഞങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽനിന്ന തിരെ ഒരു ഉര
പ്പാലി എങ്കിലും അവരുടെ മാൎഗ്ഗത്തിൽ കൂടിയപ്രകാരം നിങ്ങൾ വാഞ്ഞുകേ
ട്ടിട്ടുണ്ടൊ? ഇതിന്ന ആ പാവപ്പെട്ട ക്രിസ്ത്യാനികൾ പറഞ്ഞതെന്തെന്നാൽ നി
ങ്ങളുടെ മാൎഗ്ഗം പുരാധീനമായിട്ടുള്ളതായിരിക്കും എങ്കിലും നിങ്ങളുടെ ഉപദേ
ശങ്ങളും ചട്ടങ്ങളും ക്രിസ്ത്യാനികൾക്ക ആധാരമായിരിക്കുന്ന വേദപുസ്തകത്തിൽ
നിന്ന ഇടലം വ്യത്യാസമുള്ളതും മനുഷ്യരെ മോക്ഷമാൎഗ്ഗത്തിൽനിന്ന തെ
റ്റിക്കുന്നതുമായ കുരുട്ടുപദേശങ്ങളാകുന്നു. അതെങ്ങിനെ എന്നാൽ സത്യമു
ള്ള ദൈവത്തെ ഒഴികെ മറ്റയാതൊന്നിനെയും വന്ദിച്ചു സേവിക്കരുതെന്നു വി
ശുദ്ധവേദത്തിൽ കല്പിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ നിങ്ങൾ ആയത മറെച്ചുവച്ച ഒട്ടും അ
റിവില്ലാത്തവരെപോലെ അസംഖ്യം പുണ്യാത്മാക്കന്മാരെയും പുണ്യസ്ത്രീകളെയും
വന്ദിച്ചു സേവിച്ച അവരാൽ രക്ഷപെടാമെന്ന നിങ്ങളുടെ അജ്ഞാനിക
ളെയും പഠിപ്പിച്ചുവരുന്നത ശരിയായിട്ടുള്ള ഉപദേശമൊ? പിന്നെയും വേദ
പുസ്തകത്തിൽ എഴുതപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഒരു വാക്കിനെ കുറക്കയൊ കൂട്ടുകയൊ
ചെയ്യുന്നവൻ വലുതായിട്ടുള്ള ശിക്ഷക്കു പാത്രവാനാകുന്നു എന്ന ദൈവം കല്പി
ച്ചിരിക്കുമ്പോൾ നിങ്ങൾ ആയതിനെ ധിക്കരിച്ചുംവച്ച അതിനോട കൂട്ടുകയും
കുറക്കയും ചെയ്തിരിക്കുന്നത ന്യായമൊ? പിന്നെയും സായ്പന്മാർ ഠരം ദിക്കിൽ
വന്നതിൽപിന്നെ നിങ്ങളുടെ മാൎഗ്ഗത്തിൽനിന്ന ആരും അവരുടെ മാൎഗ്ഗത്തിൽ
ചെരാഞ്ഞതിന്റെ കാരണം വേദപുസ്തകം വായിക്കരുതെന്ന കല്പനയായിട്ട
അവരെ വിരോധിക്കയാൽ സത്യാസത്യം അറിവാൻ പാങ്ങില്ലാതെ കത്ത
ങ്ങൾ പറയുന്നത എല്ലാം നേരെന്ന വിശ്വസിച്ചുംകൊണ്ട കിടന്നു ബുദ്ധിമുട്ടു
ന്നതല്ലാതെ മറ്റൊന്നുകൊണ്ടുമല്ല. കത്തങ്ങൾ ഠരം ഉത്തരം കേട്ടിട്ട വകവെ
ക്കാതെ ചിരിച്ചുംകൊണ്ട ഹാ വിഡ്ഢികളെ ഇതൊക്കയും അവർ നിങ്ങളെ
പൊട്ടൻതട്ടിക്കുന്നതിന വകഞ്ഞുകെട്ടിയിരിക്കുന്ന പ്രബന്ധങ്ങളല്ലയൊ? നി
ങ്ങൾ ഇതുവിശ്വസിച്ചൊ നടക്കുന്നത? ഇവർ മുമ്പെ തന്നെ ഞങ്ങളുടെ മാൎഗ്ഗ
ത്തിലുള്ളവരായിരുന്ന പിന്നെ എന്തൊ ഒരാണ്ടൊരു കാരണത്തെപ്രതി ഞ
ങ്ങളിൽനിന്ന പിരിഞ്ഞ എതിരാളികൾ എന്നാരംഭപ്പെടുന്ന പറങ്ങേണ്ടും കേൾ
വിപ്പെടാത്ത പ്രൊട്ടെസ്റ്റാന്തന്മാരെന്ന നൂതനമാൎഗ്ഗക്കാരായി തീൎന്നിരിക്കുന്നവരാ
കുന്നു. നിങ്ങൾ അവരോട അടുത്തതിനാൽമാത്രം അറിവാനുണ്ട. നിങ്ങൾ ഒട
ത്തുട്ടുകാരോടുകൂടെ നശിച്ചുപോകരുതെല്ലൊ എന്നുകരുതി ആയതിനിടവരുത്തി
രിക്കുന്നതിനവേണ്ടി വിളിപ്പിച്ചതല്ലാതെ നിങ്ങളെ നിന്ദിക്കുന്നതിനും നിങ്ങ
ളോട തൎക്കിക്കുന്നതിനുമായിട്ടല്ല. ആകയാൽ ഞങ്ങൾ ഇനി ഒരു ഗുണദോഷം
കൂടെ നിങ്ങളോട പറയാം. നിങ്ങൾക്ക രക്ഷപെടുവാൻ മനസ്സുണ്ടെങ്കിൽ
ഞായത്തിനെ അംഗീകരിച്ച അതിൻപ്രകാരം നടക്കേണമെന്ന അപേക്ഷി
ക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞുവച്ച വിഗാരിഅച്ചൻ അവരുടെ കൂട്ടരിൽ മൂ
പ്പിച്ചുമാരാക്കി അവരെ എല്ലാവ [illegible] ഉടനെ വെളുത്തച്ച
വന്നിട്ടൊരു യോഗ്യൻ പിച്ചാത്തിനാരായവുംമേലിയിൽ തിരുകി ഒരു എടി
ക്കാലയും കയ്യിൽപിടിച്ച ആശ്രമത്തിന്റെ അടുക്കലൊട്ട ചെന്ന അവർ ഒ
ഴിൽ വരുന്നതാണൊ ഒന്നുമന്ത്രിച്ചു. ഉടനെ ആയാൾ മുറിക്കാലയിൽ ആരെയും

കൊണ്ടതായാൽ ഞങ്ങളുടെ അടുക്കൽ വന്ന നിങ്ങൾ ആദ്യം പഠിക്കേണ്ടതു ഇതാകുന്നു. ഇതു പഠിച്ചു നിങ്ങൾക്കു മോക്ഷം കിട്ടു എന്നു പറഞ്ഞ ഒരു രു ഞങ്ങളുടെ തള്ളിൽ തന്നു. ഞങ്ങൾ അതു വാങ്ങിച്ചു മുകളിലിട്ട വായിച്ചാറെ

ംരംശോമറിയം ഔസേപ്പ
നിന്റെ ആത്മാവിനു തുണ.

എന്നറിഞ്ഞു. ഞങ്ങൾക്കു ഇതെന്താകുന്നു എന്നു തിരിച്ചുതന്നാൽ കൊള്ളായി തന്നു എന്നു പറഞ്ഞതിന്നു വിഗാരിഅച്ചൻ ംരംശോ എന്നതു നമ്മുടെ രക്ഷിതാവായ ംരംശോമ്മിശിഹാ മറിയം നമ്മുടെ രക്ഷിതാവിന്റെ അനുഗ്രഹിക്കപ്പെട്ട അമ്മ ഔസേപ്പ ംരംശോമ്മിശിഹായുടെ അപ്പൻ എന്നു ആകുന്നു. ഇതു കേട്ടിട്ടു ംരം അടിമകൾ കണ്ണിൽകണ്ണിൽ നോക്കി മന്ദഹസിച്ചിരിച്ചുംകൊണ്ടു അവരിൽ മൂപ്പൻ അമ്മയപ്പന്മാരെക്കാൾ വലിയതു മകൻ ആകുന്നു എന്നല്ലേ നിങ്ങൾ കാണിച്ചിരിക്കുന്നതു പിന്നെ ംരം അമ്മയപ്പനിൽ കൂടെ വിശ്വസിക്കേണമെന്നു നിങ്ങൾ പറയുന്നതു എന്തിനു? മകനു അമ്മയപ്പന്മാരെക്കാൾ വലിപ്പമുണ്ടായിട്ടല്ലോ ആ പേർ മുൻപിൽ വച്ചിരിക്കുന്നതു. അതുകൊണ്ടു ആ ആളിൽ വിശ്വസിച്ചാൽ മതി എന്നും ആ ആളിന്നു രക്ഷിപ്പാൻ കഴിവുണ്ടെന്നും ഞങ്ങൾക്കു തോന്നുന്നു. വിഗാരിഅച്ചനും കൂട്ടരും ഇതു കേട്ടു കുറെ നേരം കുനിഞ്ഞിരുന്നുംവച്ചു ഇടത്തൂട്ടുകാരെ നിങ്ങളുടെ മനസ്സുപോലെ നടന്നുകൊൾവിൻ. നിങ്ങൾ ഇത്ര കടംപെട്ട കാര്യം പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു നിങ്ങൾക്കു മഹറോൻ എന്നു പറഞ്ഞ മുന്തിരിയുടെ ചുവട്ടിൽചെന്നു കുറുക്കനെപ്പോലെ ഹാസ്യംപറഞ്ഞ മടങ്ങുകയും ചെയ്തു.

ംരം ഇന്ത്യാകെട്ടിലുള്ള പലരാലും നിന്ദിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ംരം ഹീനജാതിക്കാരിൽനിന്നു ഇങ്ങിനെയുള്ള ഉത്തരം വരുമെന്നു ആരവൻ വിചാരിച്ചിരുന്നു? ആകയാൽ

"ശത്രുവിനെയും പകക്കാരനെയും നീ ശമിപ്പിക്കേണ്ടുന്നതിന്നു നിന്റെ ശത്രുക്കളുടെ നിമിത്തം നീ ചെറുപൈതങ്ങളുടെയും മുലകുടിക്കുന്ന ശിശുക്കളുടെയും വായിൽനിന്നു ബലം നിയമിച്ചിരിക്കുന്നു."

ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രം

നാലാംലക്കത്തിൽ ൧൬൨ാം പുറത്തെ ചോദ്യത്തിന്നു

ഉത്തരങ്ങൾ.

൧. ലാപ്ലാണ്ടിലും ഗ്രീൻലാണ്ടിലും എന്നപോലെ വടക്കേഅർദ്ധഗോളത്തിൽ ഏതുസ്ഥലത്തുനിന്നു നോക്കിയാലും ധ്രുവനെ മാററംകൂടാതെ ഒരുസ്ഥലത്തു തന്നെ നില്ക്കുന്നതായും ശേഷമുള്ള നക്ഷത്രങ്ങൾ അതിനെ ചുററുന്നപ്രകാരവും കാണും.

൨. മദ്ധ്യരേഖയിൽനിന്നു ഒരു സ്ഥലത്തിന്റെ പരിണാഹദൂരം എത്രയോ ചക്രവാളത്തിങ്കൽനിന്നു അത്രയും ഇലികൾ മുകളിൽ ധ്രുവനെ കാണും. കോയം മദ്ധ്യരേഖയിൽനിന്നു ൧൦ ഇലികൾ അകലെയാകകൊണ്ടു ചക്രവാളത്തിങ്കൽനിന്നു ൧൦ ഇലികൾ മേൽ ധ്രുവനെ കാണും. ഒരു വൃത്തത്തിന്നു ൩൬൦ ഇലികൾ ഉണ്ടു. ആകയാൽ ചക്രവാളത്തിങ്കൽനിന്നു ഉച്ചത്തിങ്കലേക്കു ൯൦ ഇലികൾ ആകുന്നു. ഒരാൾ മദ്ധ്യരേഖയിൽനിന്നുംകൊണ്ടു ധ്രുവനെ നോക്കുകയെന്നുവന്നാൽ അവൻ ധ്രുവനെ കാണുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതു ചക്രവാളത്തിങ്കൽ ആയിരിക്കും. അവൻ അവിടെനിന്നു നേർവടക്കോട്ടു നടന്നു ചെല്ലുന്തോറും ധ്രുവനെയും ഉയർന്നുയർന്നു കാണാം. മദ്ധ്യരേഖയിൽനിന്നു ഇരുപതു ഇലികൾ വടക്കോട്ടു മാറുമ്പോൾ ധ്രുവനെ ചക്രവാളത്തിങ്കൽനിന്നു ൨൦ ഇലികൾ മുകളിൽ കാണാം. അങ്ങനെതന്നേ മദ്ധ്യരേഖയിൽനിന്നു ൩൦ ഇലികൾ വട

കോട്ട മാറിനിന്നു നോക്കിയാൽ ചക്രവാളത്തിങ്കൽനിന്നു ൩൦ ഇലികൾ മുകളിൽ ധ്രുവനെ കാണാം. ലണ്ടോനിൽനിന്നു നോക്കിയാൽ ധ്രുവനെ ചക്രവാളത്തിങ്കൽനിന്നു ൫൧ ഇലികൾ മുകളിൽ കാണാം. വടക്കെ മുനയിങ്കൽനിന്നു നോക്കിയാൽ ധ്രുവനെ തലെക്കനേരെ മുകളിൽ കാണും. ലാപ്പ്ലാണ്ടിന്റെ വടക്കനിന്നു നോക്കിയാൽ ധ്രുവനെ ചക്രവാളത്തിങ്കൽനിന്നു ൭൦ ഇലികൾ മേൽ ഉച്ചത്തിങ്കൽനിന്നു ൨൦ ഇലികൾ താഴെ കാണും. ലാപ്പ്ലാണ്ട ഗ്രീൻലാണ്ട മുതലായ മുനയോടടുത്ത സ്ഥലങ്ങളിൽനിന്നു നോക്കിയാൽ ധ്രുവനെ ഉച്ചത്തോടു നന്നാ അടുത്ത കാണാം.

൩. ധ്രുവൻ ഭൂമിയിൽനിന്നു ഇത്ര അകലത്തിൽ നില്ക്കുന്നു എന്നു പറവാൻ അളപ്പാൻ വഹിയാത്തവണ്ണം അത്ര അകലത്തിൽ ആകുന്നു നില്ക്കുന്നതു. നന്നാ അടുത്തു നില്ക്കുന്ന സ്ഥാവരനക്ഷത്രത്തിന്നു ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രികൾ കണക്കുകൂട്ടിയിരിക്കുന്നപ്രകാരം ഭൂമിയിൽനിന്നു ൨൦൯൯൯൫൦൦൦൦൦൦൦൦ മൈത്സിൽ അധികം വരുന്നതല്ലാതെ കുറകയില്ല. ധ്രുവൻ ൧൦ാം അടുത്ത നക്ഷത്രത്തെക്കാൾ ഇരട്ടിയോളം ദൂരെയാകുന്നു എന്നുള്ളതിനു സംശയം വേണ്ടാ.

൪. വടക്കെമുനയിൽ തന്നെയും ഒരു നക്ഷത്രത്തിന്നും ഉദയാസ്തമനമില്ല. ഓരോ നക്ഷത്രം അതാതു നില്ക്കുന്ന അകലപ്രകാരം ആകാശങ്ങളിൽ ചക്രവാളത്തിന്നു മുകളിൽ വട്ടംതിരിയുന്നു. ഗ്രീൻലാണ്ടിലും ലാപ്പ്ലാണ്ടിലും ഇലോം കുറെച്ചു നക്ഷത്രങ്ങൾക്കേ ഉദയാസ്തമനമുള്ളു. ദിവഗോളത്തിന്റെ മദ്ധ്യരേഖയോടു അടുത്തുനില്ക്കുന്ന നക്ഷത്രങ്ങൾ മാത്രമെ കിഴക്കുദിച്ചു തെക്കുകൂടെ പടിഞ്ഞാറോട്ടു ചെന്നു അസ്തമിക്കുന്നപ്രകാരം കാണുന്നുള്ളു. ശേഷമുള്ള നക്ഷത്രങ്ങൾ ഒക്കെയും സമാന്തരമായി ഉദയാസ്തമനം കൂടാതെ ൨൪മണിക്കൂറുകൊണ്ടു ധ്രുവനെ ഒന്നു ചുററിത്തിരിയുന്നു.

൫. വടക്കെമുനയിങ്കൽ സൂര്യനെ ആറുമാസം കാണാം ആറുമാസം കാണാനില്ല. മാൎച്ചുമാസം ൨൧നു- സൂര്യൻ ചക്രവാളത്തിങ്കൽ ചുററിസഞ്ചരിക്കും. ഓരോദിവസം കഴിയുന്തോറും ക്രമത്തിന്നു ഉയൎന്നുവരും. അതു ഒരിക്കലും ഉദിക്കയൊ അസ്തമിക്കയൊ ചെയ്യാതെ ചക്രവാളത്തിന്നു സമമായി ചുററുംസഞ്ചരിക്കും. ജൂൻമാസം ൨൧നു- സൂര്യൻ ചക്രവാളത്തിന്നു ൨൩൧ ഇലികൾ മേൽ നില്ക്കും. അതിന്റെ ശേഷം മേലോട്ടു ഒട്ടും കരേറാതെ താണുതാണു സെപ്റ്റംബർമാസം ൨൧നു- പിന്നെയും ചക്രവാളത്തിങ്കൽ വരും. അതുമുതൽ പിറെറ മാൎച്ചുമാസം ൨൧നു-വരെ ആറുമാസത്തേക്കു സൂൎയ്യോദയം തിരെയില്ല. ഗ്രീൻലാണ്ടിന്റെ മദ്ധ്യത്തിൽ ഒക്ടോബർ മാസത്തിന്റെ ഒടുക്കംമുതൽ മാൎച്ചുമാസത്തിന്റെ ഇടക്കുംവരെ സൂര്യനെ കാണ്മാനില്ല. മെയിമുതൽ ഓഗസ്റ്റുമാസംവരെ സൂര്യൻ അവിടെ അസ്തമിക്കയുമില്ല. ൧൦ാം മാസങ്ങൾക്കിടയിൽ സൂര്യൻ വടക്കു അൎദ്ധരാത്രിയിലും തെക്കു നട്ടുച്ചെക്കും കാണപ്പെടുന്നു.

ദിവസത്തിന്റെ സമയകണക്കു ലോകത്തിൽ എല്ലാടവും ഒരുപോലെ തന്നേ.

ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രത്തിൽ ചോദ്യം ഇട്ടിരിക്കുന്ന ആൾ ൧൦ാം അഞ്ചാംലക്കത്തിലെ അത്യുത്തര പ്രദേശങ്ങൾ എന്നു തലക്കെട്ടു വെച്ചിരിക്കുന്ന സംഗതി വായിച്ചുനോക്കിയാൽ കുറെക്കൂടെ വിവരങ്ങൾ അറിയുന്നതിന്നു ഇടവരും എന്നും ആഗ്രഹിക്കുന്നു.

[Ed]

ചതുരംഗം

വിദ്യാസംഗ്രഹത്തിന്റെ മൂന്നാം ലക്കത്തിൽ ദാനിയേൽ മുനിക്കി ഇട്ട ചതുരംഗ ചോദ്യത്തിന്നു നാലാം ലക്കത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയതായി കേശവൻ തമ്പി പറഞ്ഞ ഉത്തരം ശരി തന്നേ.

നാലാം ലക്കത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ ഒന്നാമത്തെ ചോദ്യത്തിന്നു മെലെഴുതിയ ദാനിയേൽ മുൻഷിയുടെ ഉത്തരവും ശരി. അതുവിധ.

വൻകരു.	ചെറുകരു.
(൧) മ. മഗ൪——മഗ൭	(൧) ത. മഗ൨——മഗ൭
(൨) ക. മക൬——മഗ൪	(൨) ത. മഗ൭——മഗ൪
(൩) ഗ. മത൭——മഗ൩	(൩) ത. മഗ൪——മഗ൧
(൪) ത. മ൬-മ൧ലൊ ദത൬ലൊ	അടിയറവു

അല്ലെങ്കിൽ

വൻകരു	ചെറുകരു
(൧) മ. മഗ൪——മഗ൭	(൧) ത. മഗ൨——മഗ൭
(൨) ക. മക൬——മഗ൪	(൨) ത. മഗ൭——മഗ൪
(൩) ഗ. മത൭——മഗ൩	(൩) ഗ. മ൩——മഗ൮
(൪) ത. മ൬——മ൭ലൊ ദ൬ലൊ	അടിയറവു

ഞങ്ങൾ വായനകാൎക്ക വേറെ മൂന്നു ചോദ്യമിടുന്നു

മത൫ൽ.	വൻകരുവിലെ	ഗ	മക൫ൽ	ചെറുകരുവിലെ	പ
മത൪ൽ	മെല്ലടി	പ	മക൭ൽ	മെല്ലടി	പ
മത൮ൽ	മെല്ലടി	ദ	മക൬ൽ	മെല്ലടി	ത
മഗ൪ൽ	മെല്ലടി	ത	മക൮ൽ	മെല്ലടി	ക
മ൨ൽ	മെല്ലടി	പ	മഗ൭ൽ	മെല്ലടി	ത
മ൭ൽ	മെല്ലടി	ക	മ൩ൽ	മെല്ലടി	ഗ
മ൬ൽ	മെല്ലടി	ക	ദ൭ൽ	മെല്ലടി	ര
ദ൪ൽ	മെല്ലടി	പ	ദഗ൫ൽ	മെല്ലടി	പ
ദഗ൭ൽ	മെല്ലടി	പ	ദക൫ൽ	മെല്ലടി	പ
മത൬ൽ	ചെറുകരുവിലെ	പ	ദത൧ൽ	മെല്ലടി	മ
മത൩ൽ	മെല്ലടി	പ	ദത൮ൽ	മെല്ലടി	ക

വൻകരുകൊണ്ടു കളി തുടങ്ങി അഞ്ചുകളിക്കു ചെറുകരുവിനെ നിറുത്താമൊ?

മക൨ൽ	വൻകരുവിലെ	ദ	മക൬ൽ	ചെറുകരുവിലെ	ത
മക൫ൽ	മെല്ലടി	ഗ	മഗ൭ൽ	മെല്ലടി	പ
മഗ൨ൽ	മെല്ലടി	മ	മ൬ൽ	മെല്ലടി	പ
ദ൨ൽ	മെല്ലടി	പ	ദ൩ൽ	മെല്ലടി	മ
ദഗ൫ൽ	മെല്ലടി	പ	ദഗ൪ൽ	മെല്ലടി	ഗ
ദക൨ൽ	മെല്ലടി	ക	മഗ൬ൽ	മെല്ലടി	ദ
ദഗ൩ൽ	മെല്ലടി	ക	ദക൭ൽ	മെല്ലടി	പ
ദത൭ൽ	മെല്ലടി	പ	ദക൩ൽ	മെല്ലടി	ത
			ദത൬ൽ	മെല്ലടി	ക

വൻകരുകൊണ്ടു കളി തുടങ്ങി നാലു കളിക്കു ചെറുകരുവിനെ നിറുത്താമൊ?

മത൨ൽ	വൻകരുവിലെ	ര	മത൬ൽ	ചെറുകരുവിലെ	പ
മത൫ൽ	മെല്ലടി	പ	മക൬ൽ	മെല്ലടി	പ
മക൪ൽ	മെല്ലടി	ക	മഗ൮ൽ	മെല്ലടി	ര
മഗ൨ൽ	മെല്ലടി	ഗ	മ൩ൽ	മെല്ലടി	ക
മഗ൪ൽ	മെല്ലടി	പ	മ൮ൽ	മെല്ലടി	ത
ദ൭ൽ	മെല്ലടി	പ	ദ൬ൽ	മെല്ലടി	പ

ദശരഥൻ	മേല്പടി	പ	ദകവൃൻ	മേല്പടി	ക
ദശരൻ	മേല്പടി	പ	ദതരൻ	മേല്പടി	മ
മതവൃൻ	മേല്പടി	മ			
മകവൃൻ	മേല്പടി	ഗ			

വൻകരുകൊണ്ടുകളി ലുടങ്ങി അഞ്ചുകളിക ചെറുകരുവിനെ നിറുത്താമോ?

THE SLAYER SLAIN.

CHAPTER XII.

Some time has elapsed since the reader last visited the house of Koshy Curien. It is now a fine bright Saturday afternoon in May. The early rains have fallen and given a brighter green to the rich and luxuriant vegetation that surrounds the house.

The creeping tendrils of five hundred yams, that make their way up the strings to the topmost boughs of the jacktrees, add greatly to the charm of this Indian garden. While the bright yellow flowers of the cucumber and pumpkin, as they, with less ambition, twine about the roots and creep along the ground, give variety, and prepare the eye to admire the umbrella-like shape of the useful chana which rises on its sturdy stem ready to brave any storm.

Then there are the deep purple leaves and stems of the cheerah standing in contrast to that green ridge of goorkas, whilst the pretty little white flowers of the chillies look so innocent you might easily fancy there was no heat or keenness in them. Still while we gaze and admire the elegant festoons of the climbing yam, or the massive vegetation that overtops the chana, one cannot but regret that the gay and lovely flowers which adorn and beautify the homes of the bulky elephant, and creep round the den of the fierce tiger, find no fostering hand in man. The lovely purple blossoms of the Kakapoo, or the large pure white of the Munda-Walli, seldom meet with a gentle hand to transplant them from the wilds of the jungle. The lovely trailing convolvuluses, with their large lilac flowers, forming pillars and arches along the banks of our most beautiful rivers, and with their image reflected in the clear stream, and forming a double picture of exquisite loveliness, are passed by unheeded. Oh! why not, ye mothers and daughters of India, transplant some of these gems of nature to your cottage doors, that the sweet perfume of flowers carried by the refreshing breezes of the morning may sometimes meet you as you rise from your cots, and lead your hearts in thankfulness to Him, whose almighty power and love is so wonderfully seen in the formation and mechanism of a simple flower.

But I am forgetting the little group under the Mango-tree. They had just come up from bathing, and the long black hair of the three little girls hung loosely down their backs, making

them look as modestly pretty as the little flowers hid behind the leaves. They were now engaged in rubbing bright the massive gold ornaments that encircled their necks.

The good old grandmother was there too with the baby on her lap, and clusters of bright flowers scattered and pulled to pieces by the tiny busy fingers of the baby boy, who lay on his back kicking and screaming with delight, and every now and then getting a poke under the ribs from one of his little sisters, which increased his fun and caused him to roll over and hide his little fat sides from their view.

There was still another figure whom we have not noticed before, who attracted by the laughing of the baby now joined the happy little party. It was George, Koshy Curien's eldest son. He was as tall as Mariam, but two years younger, and he had now come home for the holidays. His features were not cast in the same beautiful mould as his sister's, for they were more plain than otherwise ; but there was an honesty of expression in his eye, and a benevolence in his countenance you liked to look upon. It had often attracted the attention of his teachers in contrast to the sly glancing downcast untruthful eyes of some of his class fellows. There was something manly in the boldness with which he acknowledged a fault, or an accident, "I did it, Sir, and I am sorry for it," was the only way he ever attempted to get out of a scrape. He looked with perfect contempt on a boy that had not courage to speak the truth; and once after hearing one of his class fellows equivocate, and tell a few small lies, which gave another colouring to the truth, he said "I despise a lying boy, and I shall do my best to leave the class you are in." He kept his word; in another month his great industry gained him admission into the fourth class, and although he could not reach the top, he gained the title of 'the truthful boy,' and carried off one of the best prizes, "The Book and its Story."

With this book under his arm and a tame squirrel on his shoulder, he came and flung himself down near the baby and grandmother. There was a spark of fire and mischief in his eye, as he placed his tame pet on the naked shoulder of one of his sisters, which made them run laughing round the Mango-tree. Then he chased them round the garden and as they threaded in and out amongst the creeping yams, sometimes lost to view behind the dark leaves of a coffee-tree, at another time rushing out just in front of the pursuer, the air rang again with their merry shouts, and neither party seemed inclined to give up the game. Every attempt to return to the Mango-tree only drove them further down the garden, for there stood the saucy brother, blocking up every available path, and menacing them by holding up the gentle little animal which was causing them so much mirth.

The game however was suddenly brought to a close by their hearing a voice from the adjoining compound asking them to stop. All eyes were directed to the spot from whence the voice came, and just beside them, on the other side of the wall, stood

a venerable looking old man. They saw from his dress and cord that he was a Brahmin, and on looking nearer they observed he was quite blind. A servant stood near him with a plate of large beautiful Mangoes, and when the old man found they were all standing near him, he commenced speaking; "My children," he said, "I often listen to your voices, and it is the only music I now delight in. I have often tried to get you to come near enough to speak to me; for I am a lonely blind old man, with no child to call me father." Here large tears rolled from his sightless eyes, and the children all stood silent for a few seconds, when the old man dashed the tears away, and said with a great effort, "I am a foolish old man! what should your innocent young hearts know about sorrow. Here are some fine ripe mangoes for you; I thought they would all be gone, before I could get you to come."

"Will you come nearer to the wall" he said, "I want to give them myself. Who is this?" he said, as his thin hand rested on Mariam's head; "and this, and this, and this?" as his hand rested on the four heads successively. "You must come again and see me, for I already feel the sunshine of your faces upon me."

They said they would come again, and Mariam ventured to ask how long he had been blind.

"Five years," he said.

"And have you been living in this house all that time,"

"Oh! yes, I was born here. Have you never seen me before?"

"No," they all said.

"This is strange," he observed, "for I have seen some of you or heard you every day; and as friends and relations have passed away, I have found at last that it was the only solace that was left to me." This was said in a tone of touching sorrow; and it began to dawn on Mariam's mind that although a Brahmin he was a heathen, and consequently had none of the sweet promises of Christianity to cheer and soothe him in his blindness and old age.

She answered timidly, and in doubt of the manner in which it might be received, when she said; "We are Christian children, and we have been taught to love the Lord Jesus Christ, who is the Son of the great God, that made heaven and earth. I wish you knew these things; then you would be happy and at peace."

"Happy, my child," he said, "I have been in search of happiness and peace all my life. I have spent ten years of my life in a pilgrimage; I have drunk of the sacred waters of the Ganges; I have sat silent for months studying the sacred Shasters, and receiving the adoration of thousands, but I never procured one moment's peace. I returned a shattered old man to find myself the owner of this large property, but without hope and without peace."

Mariam longed again to repeat the words about the Lord Jesus, which he had seemed to waive in the long rapid answer he had

given to her remark. She however only said, "Why do you listen to our voices with such pleasure, and why have you not come to our house sometimes, for my father and mother to speak kindly and cheer you?"

"Ah! my child," he said in great agitation, "you know nothing of the depths of misery that one human heart may carry about in it."

Mary felt sorry she had touched a chord which seemed to vibrate so painfully, so she added: "May we come to morrow and see you again?" but immediately correcting herself she said, "no we cannot come to-morrow, we will come the following day. To morrow is the sabbath."

They were preparing to make their salaams, when he said, "You are Christian children, you say, and therefore must have learnt to read?"

"Oh! yes, they said, "we can all read."

"Then you have nice books, I suppose, with pleasant stories?"

"Oh! yes many books and pretty stories too. There is a nice story of a blind man called blind Bartimeus; should you like to hear about it?" "Very much! bring it to me, my child; I have studied the shasters, till they have become like a dry piece of wood, and can get no sap out of them. Salaam, salaam." And the old man suffered the servant to lead him back again.

The mangoes were excellent; and the children returning more slowly and soberly than they had come, enjoyed with all the relish possible the juicy fruits which had just been given to them.

"Oh! Grandmother," they all exclaimed as they reached once more the mango-tree, "we have seen such a strange man. He is so unhappy, and he is blind. He wears the three-fold cord, yet he has no peace, for he does not know or love the Saviour. He has given us mangoes, and says he loves and listens for our voices every day, and we are going again to see him, and read to him some of our stories. Did you know he lived there, Grandmother?"

"Oh! yes," she said, "he bears the character of being a very holy man; I am surprised he should allow you to come near."

"Oh! but he was not at all afraid of pollution; he asked us to come near him; and he put his hand on our heads, and he did it so tenderly, as if he were blessing us."

"I wonder if my father will object to our going again," said Mariam. "I hope not, for I should like to see the old man happy. Just fancy if he were to become a Christian, like old Poulusa."

The old lady opened her eyes at this speech, and said she never heard of such a thing as a Brahmin turning Christian.

"Neither have I," returned Mariam; "but if their devotion to Brahma gives them no hope, no comfort, why should not they turn to something which can give both hope and joy here, and everlasting peace hereafter? I think as soon as the Brahmins begin to read and learn more of the truths of science and Christianity, light will begin to spread rapidly; even their very pride will be of use to them, for they will be ashamed to be amongst

the lowest in the scale of progress. They will feel compelled to move forward by the very force of circumstances."

Whilst this conversation was going on, Mariam's fingers were busy putting the last finishing stitches into an embroidered jacket which she was preparing for her mother. She looked complacently at the bright little scarlet star she was making at the back, and turning to George, she said, "I don't think you have prepared any thing for our mother's birthday present."

George started at this remark, as if he had been asleep, in fact his manner and face seemed totally changed since he had spoken to the Brahmin; and some deep thoughtful subject was evidently occupying his mind.

"Yes," he said, "I have," and he sprang up, took three or four leaps towards the house, and presently returned bearing in his hand a pretty ollah fan.

"This," he said, "is my work; even the dragon which adorns the handle was cut by my knife."

"How nicely you have cut it," said Mariam, "if you are not St. George, you are at least George and the dragon."

"Mariam," said George in a low tone, "did that Barhmin's face remind you of any one?"

"No! did it you?"

"Yes I cannot forget it."

"Who? tell me."

"Our mother's."

CHAPTER XIII.

The Sabbath sun again shone on that family group. A little change had come over the sad face of Koshy Curien. The few words that the young reader had whispered to Mariam inspired her with a hope that the old slave would still be found, and she endeavoured to create the same hopeful spirit in her father; but when day after day passed and no tidings still reached them, hope again died within him, and he stood out to himself a vile murderer. But other schemes were now engaging his attention; and whether his conscience was perfectly at ease or not, under this new subject, remains to be seen.

The whole party were prepared for church, and a large boat waited at the bottom of the steps to take them. Mariam looked delighted to see her mother come out dressed in all the little presents that had greeted her on that morning. There was her own embroidered jacket, with its broad band of coloured silk round the throat and wrists. There was her father's, a costly head cloth with a broad band of gold surrounding it. There was her grandmother's, a fine cloth. There was the pretty little fan in her hand, and hidden amongst the deep folds of her cloth were the tiny bead purse, and scarlet chuckram bags, of the two little girls.

She was a gentle loving mother, with a character yielding and submissive to a fault; and hence she easily suited herself to the changes and caprices of her husband. If he was a Syrian and at-

tended their services, she quietly went along with him; if he went to the Protestant church, in which she had been brought up, the same unopposing spirit was manifest.

She was much fairer than any of her children; and as she stepped into the boat after them, with the bright band of gold glittering in the sun, she looked more like their elder sister than the mother of such a family.

The subject of the interview with the blind Brahmin had been well talked over, and created a great interest in all; and it was again renewed, as the boat glided on, by Koshy Curien pointing out to Mariam the situation of his house and the extent of his fields.

On the opposite side of the river was another large estate, belonging to a very rich Syrian, which he took especial pains that she should observe; for what object Mariam had yet to learn.

George sat silent and thoughtful, occassionally with a fixed glance on his mother's face. At length the boat stopped at the foot of a large flight of steps. Koshy Curien hurriedly stepped out.

"No, No! father," Mariam called out, "not here, father, you promised"—but her words fell unheeded, for he had expected them, and therefore rushed away to avoid their effect.

"My father is very careful in training us all up Protestants in principle, but in action he expects us to be Syrians, or any thing to suit his convenience. I hate to act a lie", and George's honest eye flashed angrily, as he utterrd these words. "Hush! George and Mariam both of you, you ought not to oppose your father, he has good reasons for coming here to day." So the party ascended the deep flight of steps, two faces at least looking unamiable and discontented. They reached the enclosed piece of ground which surrounded the church, and entered the porch.

Here groups of men in loud and earnest conversation were scattered about. Here was one man driving a hard bargain for some paddy; and as the seller refused to come to terms, it called forth a quarrel, and old and bitter words were again repeated. Others gathered round, and instead of attempting to quiet the disputants, their own voices helped to increase the uproar, till the noise from twenty or thirty voices became a perfect Babel. Clusters of women were talking rapidly, and throwing about their arms, as some bit of pleasant scandal met their ear, with their mouths red with the betel, and every now and then being obliged to get up to empty their filthy contents over the wall. Mariam observed her father in earnest conversation with a man of some importance and respectability. They stood at some distance, and took no notice of the noise and clamour around. George and herself stood alone mute and uncomfortable, seeing painfully the sad state of irreverence, which prevailed amongst these modern Syrians. The mother had sat down in the church-yard, and was talking to a neighbour.

"Do you know on what we are standing?" said George, glancing down at his feet. "We are actually standing on the graves of our great grandfather and grandmother."

"Here I can see their names."

"And there is just room for another body to lie by their side. Look, "said Mariam, stretching her feet over the space, "just room for another."

"Mariam, do you know for whom that space is intended?"

"No, tell me,"

"For you", George said decidedly, "for you, Mariam, daughter of Koshy Curien."

"For me ?—No, No, brother. I should not like to be buried here amongst these old broken stones; why should I more than you?"

"Because I shall be a man if I live, and I shall have a will of my own to choose for myself; but you are a girl, and you can only submit to what others think and do for you; and I can foresee", and he glanced towards his father and the stranger, "that you will have to marry some body, you care nothing about, and settle down into a betel eating, gossiping woman; or you will pine away in loneliness and come to an early grave."

"Well ! I hope if it is so, you will see that my grave is not made here; but let it be under the broad blue sky, where both the sun and the rain will fall upon it. But you are mistaken if you think I will submit quietly to what I do not like; my will is as strong as yours, and it can resist." Here any one well versed in the science of physiognomy, could have seen that those firmly compressed lips, and slightly distended nostrils, indicated a mind capable of much firmness.

A few minutes afterwards Mariam felt her head-cloth rudely pulled back by a little fretful pinched-up looking woman, with her tongue and lips red with betel, which caused her to throw her head back, and stick out her chin every minute, in order to allow her the power of utterance.

She pushed her fingers into the lobe of Mariam's ear, and stretched it to the full size. "It is too short" she said to Mariam's mother, who stood near; "why didn't you increase the weight of the lead, when she was a child; you must do it now, or they will not hold the ornaments." This was uttered in a loud coarse voice, every three words being uttered with the mouth full of juice, and the head thrown back, and then interrupted by her going at the end to empty it out over the wall.

Then she seized the knot of hair at the back of the head, "Ah!," she said, "this is too small too. The head ought to have been shaved oftener when she was a child. The first touch of fever she has, it will all come off, and mouth too, who ever saw such a little mouth; I never like little mouthed girls, they are always dainty about their food."

Poor Mariam's mother stood most uncomfortably silent during this searching examination. It seemed wonderful to her, that her child, whom she had always considered so beautiful, should have so few charms in the eyes of a discerning Mother-in-law. Mariam was ignorant what all this could mean, at length light gradually

dawned upon her, and shaking off the horrid woman, she drew her head-cloth closely over her face, and rushed inside the church.

"She has got a bad temper too, I can see," said the woman, looking after her; "I have never a very high opinion of girls that can read. They never make good wives. Why did you send her to school?" This question was not answered, for just at that time the priest made his appearance and the people all separated and entered the church.

CHAPTER XIV.

The little party under the Mango-tree had no teacher that Sabbath afternoon. Mariam complained of head-ache and fever, and was shut up in her own little room. Her grandmother would have been with her, only that also brought the baby, and even his voice disturbed her; so she begged her to leave her, and to keep the little ones away. Poor Mariam! Does any one doubt her capability of intense suffering, let him enter that little room and witness the heaving of that little bosom, as sob after sob burst forth. "Am I so soon to leave my home and my gentle loving mother and to live with that horrid woman?" Mariam had very undefined ideas about marriage; for the subject had never been mentioned to her; but she put her own constructions on the subject, and they were not far from the truth. The future husband came very little into the train of her thoughts, for she had never seen him, and did not know who he could be.

But that thin peevish face with the red lips and tongue and the harsh ringing voice, that had treated her so rudely in the porch, that was the picture of her future marriage. "That woman will want me to beat paddy all the day long, or sweep the compound, and draw water, and clean the cooking-vessels. She will never let me make the nice curries such as my own mother says I make so well. She will never trust me to prepare the buttermilk, such as my father likes so much. Then I shall never have any time for reading, but she will call me idle, and hide my books, whenever I sit down to read a chapter in my Bible. Then on a Sunday I shall have to go with her, and wait in that dirty broken porch, where worldly-minded men meet to quarrel, or make their hard bargains, and where the women sit to chew betel and talk gossip, and where the priest teaches them to pray to a *woman*, instead of Jesus the Lord of Glory. And then that beautiful church where I have worshipped so long, where we enter and fall down in silence before the great God who made heaven and earth, where no voice is heard but the minister's, as he calls upon us to "Rend our hearts and not our garments and turn unto the Lord our God, for he is gracious and merciful, slow to anger, and of great kindness, and repenteth him of the evil." Shall I never hear again the sweet words of invitation from the pulpit, where the minister in Christ's stead beseeches us to come to Jesus. Oh!

father, Oh! mother, Oh! God, I cannot bear this, better shut the door of heaven at once against your poor child, than compel her to be an apostate. It will kill me, I will not be married. Bitter sobs again escaped from that childish from, but she tried to smother them in the folds of her cloth, lest they should be heard by others. At length nature was exhausted, and she fell fast asleep. She did not awake until the sun was setting.

The fever and head-ache were gone; so she arose smoothed her hair and her cloth, and then went to the well and bathed her head and face in cold water. No one observed her do this, so she returned to her little room to consider what she had best do. A little text which she had learnt at school suggested itself to her mind, "In all thy ways acknowledge him and he shall direct thy path". So she knelt down by the side of her cot, and poured out her little childish sorrows to her Father who is in heaven. She asked earnestly for wisdom and guidance, that she might only do what was right in his eyes. She prayed fervently too for her father and mother, that they might be restrained from sacrificing her happiness and comfort to mean sordid customs. Her prayer was simple and earnest, and offered in the name and through the merits of Jesus; and she arose from her knees more cheerful, yet with a greater degree of firmness and determination in her step than she had entered that little room with. She would seek her father, and plead with him. Yes, he had always been kind, he could not resist, he had often yielded to her wishes, he had even begun to take an interest in the slaves, and had built them a school as a thank-offering for her being rescued from drowning. Oh! yes, she would sit down near him, and take hold of his hand and coax him, he could not resit his own child. These thoughts soothed her as she went out; and she looked kindly on her little sisters as they came running up to her. She felt a little disappointed to find her father was not at home; but however she would see him very early in the morning and then all would be right.

When morning came she did not awake so soon as she intended, and when she came out she found her father had already left home. Well, she could see him after breakfast, and then she could see tell him all; so she busied herself in the cook-room preparing the curries with pleasure and alacrity. Then they all sat down to breakfast, her father looking pleased, and speaking tenderly to her, but avoiding as much as possible letting his eyes rest upon her.

Mariam went into the verandah first, and prepared to get her bible; for since the visit of the native pastor, her father had not opposed her earnest request to have morning prayers and the bible read. She saw her father coming towards her, and she knew he would sit near her; then as soon as prayers were over she would ask him to go into his little room; and her heart beat rapidly, and with confidence, that all would soon be right again.

But vain was the hope, at that instant the dogs set up a loud howling bark. The mother and grandmother shut the door of

the large room, and remained out of sight, whilst the children rushed to the cook-room, and Mariam and her father stood alone in the verandah to receive the visitors. The dogs kept up a loud incessant bark, so that whoever it was that was coming, they were evidently hesitating until the dogs could be chained up. Koshy Curien called loudly to the dogs to be quiet, and to the servants to chain them up; and after some moments there was a calm, as each noisy cur was dragged by a string to a distant godown. Then Mariam perceived the man, that had been talking with her father the day before in the church yard, come forward, and with him a young lad of about fifteen. The man was about fifty, with a stiff grey beard, and small twinkling eyes, looking out slyly from the corner instead of straight forward. He was of the middle height, and very fat, with a large new cloth wrapped comfortably round his loins, and tucked up a little on one side. On his head he wore an ample amount of clear book-muslin, which he unwrapped as he came along and spread over his shoulder. He had in his hand a large walking stick with a silver head, and stuck within the folds of his ample cloth a handsome gold embossed style, with handle visible. His appearance was that of a first class Syrian. He spoke in a friendly manner to Koshy Curien, let his little keen eye rest a moment on Mariam, and then began to make a few observations about the house. He had not seen it before; he thought the style was an improvement on the generality of houses. Did his friend consider the chunnam floors healthy, or would it not have been better to have had it of mud, and washed with cow-dung every week? Then turning his face towards the house he observed the small railed windows in every room, which Koshy Curien had had placed there for ventilation.

"I cannot understand what these windows are for," he said, "They are too high to admit light; and I see you have them in every room."

"I had them placed there", Koshy Curien observed, "to carry off during the night all the impure air that collects where several people are sleeping; it also admits fresh air. This simple contrivance I am sure has been the means of keeping both myself and family in good health; and I should be delighted to see it adopted by my countrymen."

"I must think about it", said the stout man, "I sleep very badly at nights, indeed sometimes I can scarcely breathe."

"Well, take my advice, let into your room a little fresh air, and allow the impure to escape; and you will add at least ten years to your life", said Koshy Curien.

The stout man laughed and said he would try. And then they both entered the little room and shut the door.

All this time Mariam sat immovable with her eyes fixed on her bible.

(TO BE CONTINUED)